STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01611

ZINGEN MIR

Sem Liptsin

Permanent preservation of this book was made possible
by three generations of grandchildren
in memory of
Bayla & Chaim Goldstein

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

זינגען מיר

120
אַרבעטער
הומאָריסטישע
און פֿאָלקס-
לידער

ISBN:0-657-01611-X
Old Call No.,96-344 v.

געזאַמלט פון
סעם ליפּצין

פּרייז
50
סענט

פֿאַרלאַג: אמכא • 1954

SAM LIPTZIN
2815 Barker Ave., Bronx 67, N. Y.

באַזאָרגט זיך און אייערע פריינט מיט דער שיינער מתנה
אַרויסגעגעבן פון דעם סעם ליפּצין יובילײ־קאָמיטעט
צו זיין 60סטן געבוירנטאָג

אַ וואָרט פאַר אַ וואָרט

פון **סעם ליפּצין** (אָנקל סעם)

הונדערטער נייע אָריגינעלע אַפאָריזמען און עפּיגראַמען.
הומאָריסטישע און סאַטירישע לידער. ווערטער־וואָפן
וואָס וועלן אייך צוניץ קומען.

פּרייז — 2 דאָלער

אַדרעסירט צום מחבר:
SAM LIPTZIN
2815 Barker Ave., Bronx 67, N. Y.

◆

נעמט מיט דאָס ביכל צו זינגען ביי אייערע
אונטערנעמונגען

פּאָפּולערע מעלאָדיעס פאַר יעדן ליד איז אָנגעצייכנט
אונטער די קעפּלאַך

אינהאַלט

זאָג ניט קיינמאָל 5
שנעל לויפן די רעדער 6
זינגען מיר 6
אַ טויב אַ ווייסע 6
עס ברענט ! 7
אידן שמידן 7
קון מאַ צען 7
פאַר פרידן ! 8
קעגן גאָלד פון זון 8
שלום, שלום ! 9
ניין, ניין, ניין ! 9
די נייע צייט 9
שלום ליד 9
רעדן טויטע 10
פאַרטיזאַנען ליד 10
און דו אַקערסט 10
יוגנט שבועה 10
האַלעלויאָ 11
קריג דעם קריג 11
אַן אַלטער דיים 11
אונדזער לאַנד 12
מאַי ליד 12
האָפּ דונאי 13
אונטער אַ קלייןביימעלע ... 13
ווער קען אים, ווער ווייס אים.. 13
די קאָלאָניע זינגט ! 14
דאָס מאָרגן ליכט 14
מקבל פנים זיין 14
אַז מ׳פאָרט קיין סעוואַסטאָפּל.. 15
צאינה 15
די קירכן גלאָקן 16
אייניגקייט 17
פאַר אַ זיכערן מאָרגן 17
אַרום דעם פייער 17
אוי, זייט מיר און האָט מיר.. 18
בויט אַרבעטער אַ יוניאָן ... 18
דאָס פריילעכע שניידערל ... 19
אָי, דער שאַפּ 19
איך בין דער באָס אין שאַפּ.. 20
פריילעכער קבצן 20
אונדזער ניגונדל 21
זאָל זיין אַ ביסעלע שטיל .. 21
לחיים 21
אַלע ברידער 21
אין דער פינצטער 22
שוין אַוועק דער נעכטן 22
נאָדעלע 22
העמערל 22
מאָטעלע 23
מים, מים 23
דער נייער שער 24
דעם רבינס ניסים 24
דער קייסער טרינקט טיי ... 25
צו דיין געבורטסטאָג 25
איין מאָל טו איך זיך באַנייען. 25
אַ פינף און צוואַנציגער 25
יאַנקעלע 26
ליד פון אַ קאָלווירטקע 26
אין אַ אָרעם שטיבעלע 26
חנוכה, אוי, חנוכה 26
קאַרטאָפל ליד 27
באַלעלייקע 27
דער בעכער 27
שאַ שטיל 27
געוואַלד עס ווילט זיך 28
זשומען בינען 28
צו אַ קעמפערין 29
אויפן אויוון זיצט אַ מיידל .. 29
אַ פאַסטוכל אַ טרוימער 30
אי, אַ וועלטל 30
שמחה מיט דער אידענע 31
אַ טענה צו גאָט 31
פיקעט, פיקעט ! 32
זאָל זיין 32

מייער כאַזער 32
דער קרעמער 33
כאצקעלע 33
רבינו תם 33
סטרייק, סטרייק 34
דער פישער 34
די מיזינקע אויסגעגעבן 35
דריי אינגלעך 35
אויף וואקאַציע 35
ביראָבידזשאַן 36
זומפלאַנד 36
רייזעלע 37
דו, דו 37
איך טו דיר אַ בריוועלע
שרייבן 37
די משקה 38
גיי איך מיר שפּאַצירן 38
האפ מיינע המן־טאַשן 38
בין איך מיר אַ שניידערל .. 38
שוואַרצע קאַרשעלעך 39
וואָס פון מאַנטל איז געוואָרן .. 39
ווי וואויל עס קלינגט 39
פּאַפּיר איז דאָך ווייס 40
וויגנדיג אַ פרעמד קינד 40
הבה נגילה 40
לאָמיר באַגריסן 40
ימ׳ען רוישן 40
אַכציג ער און 70 זי 41
ביים חתנ׳ס טיש 41
די מאַמע קאָכט ווארעניקעס .. 41
שטיוול מיינע 42
אויפן ים 42
שלאָף מיין קינד 42
אַ ליבע איז אַן אומגליק 42
מחותנת׳טע מיינע 43
דאָנא, דאָנא 43
אַ גוט מאָרגן דיר הערש־דוד.. 43
מאַרגאַריטקעס 44
מיין רו פּלאַץ 44
עם ישראל חי 44
לאָמיר זיך איבערבעטן 44

ENGLISH:

45 ... From border unto border
45 ... Which side are you on?
46 ... Solidarity forever
46 ... Go down, Moses
47 ... The house I live in
47 ... The Peat Bog Soldiers
48 ... The Star Spangled Banner
48 ... The United Nations

זאָג נישט קיינמאָל

פון דעם 18־יאָריגן פאַרטיזאַן — הירש גליק

Zog not keinmol, az du geist dem letstn veg,		זאָג ניט קיינמאָל אַז דו גייסט דעם לעצטן וועג,
Ven himlen blaiene farshteln bloie teg,		ווען הימלען בלייענע פאַרשטעלן בלויע טעג,
Vail kumen vet noch undzer oisgebenkte sho	2 2	ווייל קומען וועט נאָך אונדזער אויסגעבענקטע שעה,
S'vet a poik ton undzer trot: Mir zainen do!		ס׳וועט אַ פויק טאָן אונדזער טראָט: מיר זיינען דאָ!
Fun grinem palmen land biz vaisn land fun shnei,		פון גרינעם פאַלמען לאַנד ביז ווייסן לאַנד פון שניי,
Mir zainen do, mit undzer pain, mit undzer vei.		מיר זיינען דאָ, מיט אונדזער פיין, מיט אונדזער וויי.
Un vu gefaln s'iz a shpritz fun undzer blut,	2 2	און וואו געפאַלן ס׳איז אַ שפריץ פון אונדזער בלוט,
Vet a shprotz ton undzer g'vureh, undzer mut.		וועט אַ שפראָץ טאָן אונדזער גבורה, אונדזער מוט.
Es vet di morgn zun bagildn undz dem haint,		עס וועט די מאָרגן זון באַגילדן אונדז דעם היינט,
Un undzer nechtn vet farshvindn mitn faint,		און אונדזער נעכטן וועט פאַרשווינדן מיטן פיינט,
Un oib farzamen vet di zun in dem kayor,	2 2	און אויב פאַרזאַמען וועט די זון אין דעם קאַיאָר,
Vi a parol zol gein dos lid fun dor tzu dor.		ווי אַ פאַראָל זאָל גיין דאָס ליד פון דור צו דור.
Geshribn iz dos lid mit blut un nit mit blai,		געשריבן איז דאָס ליד מיט בלוט און ניט מיט בליי
S'iz nit a lid fun zumer foigl oif der frai,		ס׳איז ניט אַ ליד פון זומער פויגל אויף דער פריי,
Dos hot a folk tzvishn falndike vent,	2 2	דאָס האָט אַ פאָלק צווישן פאַלנדיקע ווענט,
Dos lid gezungen mit naganes in di hent.		דאָס ליד געזונגען מיט נאַגאַנעס אין די הענט.
Derfar zog keinmol az du geist dem letsen veg,		דערפאַר זאָג קיינמאָל אַז דו גייסט דעם לעצטן וועג,
Ven himlen blaiene farshteln bloie teg,		ווען הימלען בלייענע פאַרשטעלן בלויע טעג,
Vail kumen vet noch undzer oisgebenkte sho,	2 2	ווייל קומען וועט נאָך אונדזער אויסגעבענקטע שעה,
S'vet a poik ton undzer trot: Mir zainen do!		ס׳וועט אַ פויק טאָן אונדזער טראָט: מיר זיינען דאָ!

שנעל לויפן די רעדער

וווערטער פון דוד עדעלשטאַט

מוזיק פון יעקב שייפער

שנעל לויפן די רעדער,
ווילד קלאַפּן מאַשינען,
אין שאַפּ איז שמוציק און הייס,
דער קאָפּ ווערט פאַרטומלט,
אין אויגן ווערט פינצטער,
פינצטער פון טרערן און שווייס.

איך פיל שוין בא זיך קיין גאַנצן אבר,
צעבראָכן, צעדריקט איז מיין ברוסט,
איך קען שוין פאַר ווייטיק
מיין רוקן ניט בויגן,
ביינאַכט לאָזט ניט שלאָפן דער הוסט.

ס'לויפט ארום דער מייסטער, אַ חיה אַ ווילדע,
ער טרייבט צו דער שחיטה די שאָף,
אָ, ווי לאַנג וועט איר וואַרטן,
ווי לאַנג וועט איר דולדן,
אַרבעטער ברידער, וואַכט אויף.

זינגען מיר

זינגען מיר, שטייט אויף איר אַלע
פאַרבלוטיקטע,
און דורך געזאַנג —
ווערן הערצער דערמוטיקטע!
זינגען מיר! זינגען מיר! זינגען מיר!
און די וועלט פאַרקלינגען מיר!
זינגען מיר, שטייט אויף
איר אַלע פאַרמאַטערטע,
און דורך געזאַנג —
ווייען פאָנען צעפלאַטערטע!
זינגען מיר א. אַז. וו.
זינגען מיר, שטייט אויף
איר אַלע פאַרשמיסענע,
און דורך געזאַנג —
ווערן קייטן צעריסענע!
זינגען מיר א. אַז. וו.

אַ טויב אַ ווייסע

מעלאָדיע פון „געליבטע שטאָט מיינס"

פון **סעם ליפּצין**

אַ טויב אַ ווייסע, פליט אין
דער ברייטער וועלט אַרום, —
טראָגט אַ רוף:
פאַר שלום, פרייד און ברויט —
מאַמע געטרייע,
באַשיץ דיינע קינדער פון פייער,
דאָס קינד היט אָפּ,
ווי דאָס אויג אין קאָפּ,
עס לויערט טויט!

דער בייזער מערדער,
גרייט צו די כּלי־זיין,
באַצאָלט פון הערשער,
פּאַראַזיט און לאָרד,
זיי נאַרן די מאַסן,
פירן זיי צום אָפּגרונט,
אין פיסק פון שלאַנג,
צום אונטערגאַנג,
צו מאַסן מאָרד!

און ווען צוזאַמען,
איר וועט דעם רוף צעטראָגן,
וואָרענען קעגן דער בייזער שלאַנג,
נעמען די קינדער
אונטער אייערע פליגל,
וועט פרידן זיין,
ברויט מיט ווייַן,
און פרייד, געזאַנג!

עס ברענט!

ווערטער און מוזיק: מ. געבירטיק

ס׳ברענט! ברידערלעך, ס׳ברענט!
אוי, אונדזער ארעם שטעטל, נעבעך, ברענט

בייזע ווינטן מיט ירגזון
רייסן, ברעכן און צעבלאָזן
שטארקער נאָך די ווילדע פלאמען,
אַלץ ארום שוין ברענט!

און איר שטייט און קוקט אזוי זיך
מיט פארלייגטע הענט
און איר שטייט און קוקט אזוי זיך
אונדזער שטעטל ברענט . .

ס׳ברענט! ברידערלעך, ס׳ברענט!
אוי, אונדזער ארעם שטעטל, נעבעך, ברענט!
ס׳האָבן שוין די פייער צונגען
דאָס גאנצע שטעטל איינגעשלונגען —
און די בייזע ווינטן הוזשען,
ס׳גאנצע שטעטל ברענט!

און איר שטייט און קוקט אזוי זיך...

ס׳ברענט! ברידערלעך, ס׳ברענט!
ס׳ברענט! ברידערלעך, ס׳ברענט!
אוי, עס קען חלילה קומען דער מאָמענט:

אונדזער שטעטל מיט אונדז צוזאמען
זאָל אויף אש אַוועק אין פלאמען,
בלייבן זאָל, ווי נאָך א שלאכט —
נאָר פוסטע, שווארצע ווענט.

און איר שטייט און קוקט אזוי זיך...

ס׳ברענט! ברידערלעך, ס׳ברענט!
די הילף איז נאָר אין אייך אַליין געווענדט
אויב דאָס שטעטל איז אייך טייער,
נעמט די כלים, לעשט דאָס פייער
לעשט מיט אייער אייגן בלוט
באווייזט, אַז איר דאָס קענט.

שטייט ניט, ברידער, אָט אזוי זיך
מיט פארלייגטע הענט,
שטייט ניט ברידער, לעשט דאָס פייער
אונדזער שטעטל ברענט!

אידן שמידן

אידן שמידן זינגען,
זינגען איז דער עיקר,
קלינגען אייזנס, קלינגען,
שפריצן פונקען שטיקער.

צוזינג

העי, העי, וואויל דעם שמידער,
וואויל איז אים און גוט,
זיינע שטאָל־און־אייזן־גלידער
צינדן אונז דעם מוט.

מענטשן נעבאָך בלינדע
אין דער פינצטער טאַפּן,
דאַרף מען זיי אַצינדער
פארקאָוועס צוקלאַפּן.
צוזינג

צער און צאָרן גליען,
ווילן דווקא פריי זיין,
דאַרף מען איבערשמידן
שווערד אויף אַקעראייזן. צוזינג

קון מאַ צען

טעקסט: שרה בארקאן מוזיק: י. שראַגין

גלייך שוין אויס מיין קינד דעם רוקן,
דאַרפן מיר זיך מער ניט בוקן,
כ׳האָב פאַר דיר אַ ניי געזאַנג
צינגאַ־ צאַנגאַ—צינגאַ—צאַנג.

דאַרף דיין טאַטע ניט זיין קיין פערד,
אונזער זון און אונזער ערד.
פריי זיך קליינער, קון מא צען,
צינגא—לילאַ—צינגא—לען.

זע דיין מאַמע גלייכט זיך אויס,
אונזער לאַנד איז פריי און גרויס,
קוש מיך קליינער, קון מא צען,
צינגאַ—צאַנגאַ—צינגאַ—לען.

וועסט ניט זיין מער דאַר און קליין,
וואַקסן וועסטו שטאַרק און שיין.
הויב אָן לאַכן, קון מא צען,
צינגאַ—לילאַ—צינגאַ—לען.

פאַר פרידן!

פון סעם ליפצין

(אויף דער מעלאָדיע: „אויב סיוועט מאָרגן זיין קריג")

האָט צעעפנט די שלאַנג — איר גרויס מויל, ווי א צוואַנג,
און שטשירעט אויף אונז אירע ציינער.
שטעלן מיר זיך אין ריי — מיט דער פרייהייט־אַרמיי,
און מיר קעמפן אַלע ווי איינער!

אויף דער וואך, אויף דער וואך, פאר פרידן.
מיר שטייען גרייט — מיטן אויג און געהער,
געגן שונא פון לאַנד — מיט דער פאַן אין דער האַנט,
פאר א זיג! פאר א זיג! יאָ, איך שווער! . . .

ניט מיט שרעק, שוואַרצער ליסט — און אויך ניט דער פאַשיסט,
וועט אונז וואו אין דער וועלט איבערשרעקן.
די פאַראייניגטע האַנט — וועט צעברעכן די וואַנט,
זייער פנים אינגאַנצן אָפּמעקן! (רעפריין)

אין יו־עס — אַטאָם־מאַן, און אין רוים — וואַטיקאַן —
וויל א וואַנט געגן פרייהייט פּאַרוועבן.
נאָר דער שפינוועב ווערט.שוואַך און עס שטאַרקט זיך די וואך —
אינ'ם קאַמף פאר דער פרייהייט און לעבן. (רעפריין)

לאָזט קיין זאַך ניט אין קאָן — יונג.און אַלט נעמט די פאָן —
געגן קריג און אַלע שאַקאַלן.
מיט מוח און מוט — קעגן קריג, קעגן בלוט —
זאָל א זיג פארן פאָלק זיך צעשאַלן! (רעפריין)

קעגן גאָלד פון זון

(אידיש־סאָוועטישע פאָלק־ליד)

קעגן גאָלד פון זון גייט אויף מיין גאָלד פון ווייצן,
קעגן גאָלד פון זון גייט אויף מיין גאָלדן גליק.
נייע האָריזאָנטן רופן מיך און רייצן,
נייע לידער זינג איך, — אידישער מוזשיק.

גייט די אַרבעט פריילעך פון גאַנץ פרי ביז אָוונט,
זון — איז מיין הודאָק; און פעלד איז מיין פאַבריק.
נעכטן, שכנים ווייטע — היינט, שוין אַזוי נאָענט,
אוקראַינער פויער, אידישער מוזשיק.

שלום! שלום!

פון סעם ליפצין

(מעלאָדיע: „יונג איז יעדער")

שלום! שלום! טויבן פליען,
מיר ווילן לעבן, איז דער רוף.
מענטשן ווילן וואקסן, בליען,
ווי אין גייסט אזוי אין גוף...

שלום, שלום, שלום, כאָרן זינגען,
שטימען שאַלן און עס הערט,
זאָל דער רוף צו אַלע פעלקער זיך
צעקלינגען,
פאַר א נייער, פרייער וועלט.

באָמבעס זאָלן מער ניט שרעקן,
מיט שלום פאָן אויף ברייטן וועג,
פריד און פרייד זאָל רופן, וועקן,
צו דערגרייכן יעדן ברעג...
(שלום! שלום! א. א. וו.)

וואו בייזע ווינטן שפּריטן פייער,
דאַרף דאָס פאָלק זיין אויף דער וואַך,
אויב דאָס קינד איז ליב און טייער
זאָל זיין שלום אונטער יעדן דאַך!...
(שלום! שלום! א, א, וו.)

ניין, ניין, ניין!

ניין, ניין, ניין, ניין, ניין, ניין,
ניין, ניין, ניין! (צוויי מאָל)
ס'וועט אונזער פאָלק ניט אונטערגיין!

ווען פון שונאים, ווילדע שונאים,
וועט ניט זיין קיין זכר פון געביין,
וועלן מיר דאָ שווערן,
אז די וועלט זאָל הערן:

ניין, ניין, ניין, ניין, ניין, ניין,
ניין, ניין, ניין! (צוויי מאָל)
ס'וועט אונזער פאָלק ניט אונטערגיין!

די נייע צייט

ווערטער: אברהם רייזען

און זאָל ווי ווייט
נאָך זיין די צייט
פון ליבע און פון שלום,
דאָך קומען וועט,
צי פרי, צי שפּעט,
די צייט — עס איז קיין חלום.

איך הער דאָס ליד
פון ליבע, פריד,
די מעכטיקע געזאַנגען;
און יעדער טאָן
פון ליד זאָגט אָן:
די זון איז אויפגעגאַנגען.

עס עקט די נאַכט,
דער טאָג דערוואַכט.
פול האָפנונג, לוסט און שטרעבן:
די ערדסט אין לופט,
א שטימע רופט —
צו מוט און קראַפט און לעבן.

שלום ליד

לאָמיר אַלע פריילעך זיין,
לאָמיר אַלע זינגען (2).

זינגען פאַר שלום, זינגען פאַר ברויט,
בויען אַ מאָרגן אָן האַס און אָן נויט!

זינגען פאַר שלום, זינגען פאַר ברויט,
בויען אַ מאָרגן אָן האַס, אָן נויט!
בויען אַ מאָרגן אָן נויט!!

רעדן טויטע . . .

פון סעם ליפּצין

אין די קברים ליגן קינדער,
צוגעדעקט מיט ערד און שטיין.
קומט אַ מאַמע טרייסט געפינען, } 2
דורך אויסגיסן איר געוויין.

רעדן פון די קברים טויטע,
און זיי רעדן האַרבע רייד:
ווער עס זעט ניט מאַמעס טרערן, } 2
זאָל ניט זען קיין ליכט און פרייד.

ביי די קברים וואַקסןביימער,
פול מיט לעבן, גרינס און צווייט.
ווער עס פירט אַ קאַמף פאַר פרידן, } 2
זאָל פון קריג שוין זיין באַהיט.

די וואָס אַרבעטן פאַר שלום
זאָל זיי ליב זיין יעדע שעה,
און די צינדער פון מלחמה — } 2
זאָל באַוויינען שוואַרצע קראָ.

פּאַרטיזאַנען ליד.

פון הערש גליק

שטיל, די נאַכט איז אויסגעשטערנט,
און דער פראָסט האָט שטאַרק געברענט.
צי געדענקסטו ווי איך האָב דיך געלערנט
האַלטן אַ שפּייער אין די הענט?

אַ מויד, אַ פּעלצל און אַ בערעט,
און האַלט אין האַנט פעסט אַ נאַגאַן.
אַ מויד מיט אַ סאַמעטענעם פּנים,
היט אָפּ דעם שונאס קאַראַוואַן.

געצילט, געשאָסן און געטראָפן!
האָט איר קליינינקער פּיסטויל,
אַן אויטאָ, אַ פולינקן מיט וואָפן
פאַרהאַלטן האָט מיט איין קויל.

פאַרטאָג, פון וואַלד אַרויסגעקראָכן,
מיט שניי גירלאַנדן אויף די האָר
געמוטיקט פון קליינינקן נצחון
פאַר אונזער נייעם, פרייען דור!

און דו אַקערסט
און דו זייסט . . .

מוזיק: י. שייפער

און דו אַקערסט און דו זייסט
און דו פיטערסט און דו נייסט
און דו האַמערסט און דו שפּינסט
זאָג מיין פאָלק, וואָס דו פאַרדינסט?

נאָר וואו איז דיין טיש געגרייט?
נאָר וואו איז דיין יום טוב קלייד?
נאָר וואו איז דיין שאַרפע שווערד?
וועלכעס גליק איז דיר באַשערט?

מאַן פון אַרבעט אויפגעוואַכט!
און דערקען דיין גרויסע מאַכט!
ווען דיין שטאַרקע האַנט נאָר וויל,
שטייען אַלע רעדער שטיל.
קלינג, קלאַנג, שטייען אַלע רעדער שטיל . . .

יוגנט שבועה

ווערטער: לייב מלאך

בלאַנדזשע מער ניט אין דער פינסטער
וואַנדער מער ניט אין דער נאַכט
פריי און מוטיק פאָראויס ברודער
ליכט און וויסן איז דיין מאַכט.

ניט לאָז פון צווייפל זיך באַהערשן
טויט דעם יועש אין דיין ברוסט
פריי און מוטיק פאָראויס ברודער
ס'וועט דער קאַמף ניט זיין אומזיסט.

ס'וועט אַ העלע זון נאָך שיינען
און באַשטראַלן גאָר די ערד.
נאָר ביז דאַן זיי מוטיק ברודער
ניט פאַרלאָז פון האַנט דיין שווערד.

ס'מעג דיין וועג זיין פול מיט שטיינער
ניט שרעק זיך ברודער פאַרן רויט
פאַר דער פרייהייט מוז מען קעמפן
ביז דעם לעצטן טראָפן בלוט.

האַלעלויאַ, איך בין אַ באַם

מעלאָדיע „האַלעלויאַ, אי עם עי באָם"
פון סעם ליפּצין

איך זוך ארום אַרבעט,
איך דריי זיך אין גאַס,
אין מויל איז מיר טרוקן. . .
אין די שיך איז מיר נאַס.
האַלעלויאַ, בין איך אַ באָם?!
האַלעלויאַ, א באָם בין איך?!
האַלעלויאַ, אזא וועלטל
זאָל שוין כאַפּן דער רוח.

שטיי אויף אין פרימאָרגן,
קוק אין צייטונג אַריין,
געפין אוים אַ דזשאַב,
טרעף איך א טויזנט אין ליין.
האַלעלויאַ,

קום איך אהיים,
עס דריקט שטאַרק די נויט,
דער לענדלאָרד רייסט רענט,
דאָס קינד שרייט: גיב ברויט.
האַלעלויאַ,

גיי איך אין גאַס
מיט צעריסענע שיך,
זע איך נאָך מענטשן,
פאַראָרימט, ווי איך.
האַלעלויאַ,

גיי איך מיט זיי,
אין היץ און אין קעלט,
רופן די מאַסן,
צו אַ שענערע וועלט.

האַלעלויאַ,

קריג דעם קריג

מעלאָדיע: „סטאַנציע דזשאַנקאיע"
פון סעם ליפּצין

רעאַקציע האָט זיך צעספּאַלאָשעט,
ווייל די וועלט זאָל פראָסט און פּשוט
זיין געפירט פון וואָל־סטריט „אטאָם־מאַן"
אין שטויב צעבלאָזן — ציוויליזאַציע.
און דערהויבן פאַשי־נאַצי —
מיט אַ נייעם וועלט־מלחמה פּלאַן.

העי, פאַש, באַשי־נאַצי,
עס וועט ניט גיין דיר האַצי־טאַצי,
העי, דו פאַשי־נאַץ־נאַץ־נאַץ!

עס חלומט וואָל־סטריט א גוטן חלום:
ווען עס וועט ניט זיין קיין שלום,
וועט די וועלט איר קומען אויף אַ טאַץ.
האַלט זי אין האַנט די גרויסע באָמבע
כלומרשט גיט זי אַלץ אויף טראַמבע . .
און פאַרטאַיעט קוקט זי ווי אַ קאַץ . . .
(רעפריין).

דאָך ניט העלפן וועט די חיות,
אַלע טאָג עס קומט אָן נייעס —
עס שיינט אַרוים די זון דאָ און דאָרט .
די „צעשיסער", פּיילן צילן,
קעץ מיאַווקען — הינט עס בילן;
און דער קאַראַוואַן, ער פאָרט און פאָרט!...
(רעפריין).

אַן אַלטער דרײם

האָב איך מיר אַן אַלטן דרים . . .
איז דער דער דרים אויך ניט מיין . . .
לאָמיר אַלע פריילעך זיין,
קומט מיט מיר אין שענק אַריין,
טרינקען בראָנפן, טרינקען וויין . .
ניט קיין מאָרגן, ניט קיין היינט . . .
ניט קיין חבר, ניט קיין פריינט . . .

ווען איך האָב אַ גאַנצן טאָלער,
וואָלט איך זיין דער גאַנצער צאָלער.
האָב איך ניט קיין ווייב און קינד . . .
בין איך פריי ווי דער ווינט . . .
האָב איך ניט קיין גראָשן געלט . . .
פייף איך אויף דער גאַנצער וועלט . . .

אונזער לאַנד

פון סעם ליפּצין

(מעלאָדיע פון „אָן די לאַין")

פון אונזער בלוט און שווייס איז דאָס לאַנד איצט גרויס,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
געפירט די פּראַכט, געגראָבן אין שאַכט,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

אונזער לאַנד! אונזער לאַנד! מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
זאָג פּעסט און הארב: קעמף! נישט שטאַרב!
אונזערס איז דאָס לאַנד!

מיר האָבן קיין ברויט, קיין העמד, מיר זייגען זיי פרעמד,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
פון אונזער שקלאַפן האָבן זיי רייכטימער געשאַפן,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

געצייגן־באַנען, טעלעפאָנען, פאַר מיילן מיליאָנען,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
געמאַכט פיינע אַנטיקן, טורעמס און בריקן,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

איצט טיילט מען אונז נדבות, שפייז סם־המות,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
פאָדערט דירות, ארבעט און שכירות!
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

מ אַ י - ל י ד

טעקסט: מ. ראָזענפעלד מוזיק: האַנדעל

דער מאַי איז געקומען
מיט זיין צויבער, מיט זיין פּראכט.
אַלע גראָזן, אַלע בלומען
האָבן אויפגעוואַכט.

ווידער גרינט עס אַף די פעלדער,
גלאַנצט עס איבעראַל.
ווידער גרינט עס אין די וועלדער
און ס'זינגט דער נאַכטיגאַל.

נעמט דער פרילינג מאָלן
מיט זיין פענזל, וואָס ער שמירט.
ווערן בערג, ווערן טאָלן —
די ערד מיט גרינס באַצירט.

האפ דונאי-דונאי

(פאָלקס-ליד באַאַרבעט פון יעקב שיפּער)

די באַלעבאָסטע גייט אַריין. האפּ! דוניי!
בעזורע, כעזורע, שטיל זאָל זיין . . . האפּ!

די באַלעבאָסטע שטייט און קוקט, האפּ! . . .
בעזורע, כעזורע ארבעט גוט, האפּ! . . .

די באַלעבאָסטע שטייט אין קיך. האפּ! . . .
בעזורע, כעזורע, וואַרפט די שטיך. האפּ! . . .

די באַלעבאָסטע שטייט אין זאַל. האפּ! . . . .
ס'ווערט אין איר צעזעצט די גאַל. האפּ! . . .

די באַלעבאָסטע שטייט אין טיר. האפּ! . . .
בעזורע, כעזורע, אַ מכה איר. האפּ!

די באַלעבאָסטע שטייט אַף דער שוועל. האפּ
עס זאָל פון איר ווערן אַ טעל. האפּ! . . .

די באַלעבאָסטע גייט אַרויס. האפּ! . . .
בעזורע, כעזורע, לאַכט זי אויס!
האפּ, דוניי, דוניי!

אונטער אַ קליין ביימעלע

(פאָלקס ליד)

אונטער אַ קליין ביימעלע
זיצן יינגלעך צוויי
זיי ריידן פון אַ מיידעלע } 2
קיין זאַך קימערט זיי.

דערציילט איינער די גסימלעך
וואָס ער האָט געהאַט,
כאַפּט דער אַנדערער אַרויס
דערציילט עס אַקוראַט.

אונטער אַ קליין, א. א. וו.

ער פלעגט, זאָגט ער, גאַנצע טעג
אומגיין ניט געגעסן,
דאָרטן וואו זי האָט געוואוינט
שעהן אַפּגעזעסן.

אונטער אַ קליין, א. א. וו.

שטורם ווינטן, רעגן, שניי
קיין זאַך אַפּגעשראָקן,
און די מאַמע, אין דער היים,
געוואַרט האָט מיט אַ פלאָקן.

אונטער אַ קליין, א. א. וו.

ווער קען אים, ווער ווייס אים?

(פון רוסישן)

ווען די זון פאַרגייט אין אָוונט,
שלייכט זיך אַ בחור ביי מיין הויז,
ווינקט צו מיר בלויז מיט די אויגן,
רעדט קיין איינציק וואָרט אַרויס.

וואָס קאָן דאָס באַדייטן
זיין ווינקען פון וויטן? (3).

ווען איך קום צו אַ פאַרווילונג,
נאָר ער זינגט און נאָר ער לאַכט;
און ביים געזעגענען זיך ביים טויער,
ווערט ער אומעטיק, פאַרטראַכט.

ווער קען דערקלערן,
זיין אומעטיק ווערן? (3).

כ'האָב צוויי בריוו פון אים דערהאַלטן,
עפּעס סודותדיק, פאַרשטעלט;
יעדע שורה איז פול מיט פינטלעך...
טרעף אַליין אויב דיר געפעלט!

ווער קען זיך דערקלייבן,
אין אַזאַ שרייבן? (3).

איך האָב ניט אָנגעהויבן טרעפן:
האָף אומזיסט ניט און ניט וואַרט!
דאָך מיין האַרץ אין מיר האָט עפּעס
אַזוי אָנגענעם געגאַרט! . . .

ווער בעט אים? ווער ווייסט אים?
צו שרייבן ווער הייסט אים? (3).

די קאָלאָניע זינגט

מעלאָדיע: פון „אינ'ט גרויסן דאָרף"

פון סעם ליפּצין

קומט אַרויס די זון
און זי צעוואַרעמט זיך,
פּאַק איך איין די זאַכן,
אַנטלויף פון שטאָט אויף גיך...

טראַלאַלאַלאַ, טראַלאַלאַלאַ. (2)
פּאַק איך איין די זאַכן,
אַנטלויף פון שטאָט אויף גיך...

אויף אַ בערגל הויך,
אין אַ כאַטע פון פיר ווענט.
איך בין אַליין דער „לענדלאָרד",
צוויס ניט פון קיין רענט...

אַ ברעט עס איז מיין טיש,
פאַר אַ באַנק — אַ שטיין.
נאָר עס קומט צום עסן —
עס איך ניט אַליין...

און פאַלט צו די נאַכט,
די לבנה קומט אַרויס,
קומען קאָלאָניסטן
אַנטקעגן איר אַרויס...

ווער מיט אַ גיטאַר,
און ווער — מיט מאַנדאָלין.
פאַרגעסן ווערט דער שאַפּ און —
פאַרגעסן די מאַשין...

פאַרצויגן ווערט אַ טאָן —
און אַלע זינגען באַלד.
עס העלפט אַרויס דער עכאָ —
צעטראָגט דאָס איבער וואַלד...

זינגט מען ליד נאָך ליד,
און עס קלינגט אַ פּראַכט.
ביז די שיינע נאַכט, מאַכט —
אונז אַלע אַ גוטע נאַכט!...

דאָס מאָרגן־ליכט

אידיש: ל. מילער —
מוזיק: שאָסטאָקאָוויטש

עס וואַרט דער פרימאָרגן, דער קילער;
דאָס וואַרעמע זון ליכט אונז רופט —
עס שפּילן און זינגען סירענען
און וועקן צו אַרבעט אונז אויף.

וואָס ליגסטו, קוטשעראַווע, ברוגז, שטום,
וואָס פעלט דיר זאָג;
עס גייט דאָס בראַווע לאַנד צום רום
אין ליכט פון טאָג.

ווי ים כוואַליעס מעכטיג און רוישיג,
עס שלאָגט דאָ מיט אויפבוי און פרייד;
ווי שטאָל זיינען קערפּערס און בויגיג
צום לויף פון געוועטן שוין גרייט.

דו דרייסט זיך, קוטשעראַווע, ברוגז אום,
וואָס פעלט דיר זאָג;
עס גייט דאָס בראַווע לאַנד צום רום
אין ליכט פון טאָג.

ווי פריילעך עס שפּאַנען בריגאַדעס,
וואָס קען אָט די יוגנט ניט טאָן?
קום שטעל זיך אין ריי, קוטשעראַווע,
און האָסטו פאַרשפּעטיקט, יאָג אָן!

נו, ריר זיך, קוטשעראַווע מיידל, קום!
דיין ריי דעריאָג!
עס גייט דאָס בראַווע לאַנד צום רום
אין ליכט פון טאָג.

מקבל פּנים זיין

לאָמיר אַלע אין איינעם, אין איינעם
— — — — מקבל פּנים זיין (2)
לאָמיר אַלע אין איינעם, (2)
לוסטיק און פריילעך זיין.

אַז מען פֿאָרט קיין סעוואַסטאָפּאָל

(פֿון סאָוועטישן בוך „אידישע פֿאָלקס־לידער")

אַז מען פֿאָרט קיין סעוואַסטאָפּאָל,
איז ניט ווייט פֿון סימפֿעראָפּאָל,
דאָרטן איז אַ סטאַנציע פֿאַראַן.
ווער דאַרף זוכן נייע גליקן?
ס'איז אַ סטאַנציע אַן אַנטיקל
אין דזשאַנקויע, דזשאַן, דזשאַן, דזשאַן.
היי, דזשאַן, היי, דזשאַנקויע,
היי, דזשאַנווילי, היי, דזשאַנקויע,
היי, דזשאַנקויע, דזשאַן, דזשאַן, דזשאַן.
ענטפֿערט, אידן, אויף מיין קשיה
וואו ז'מיין ברודער, וואו ז'אַבראַשע —
ס'גייט ביי אים דער טראַקטאָר ווי אַ באַן.
די מומע לאה ביי דער קאָסילקע,
ביילע ביי דער מאָלאָטילקע,
אין דזשאַנקויע, דזשאַן, דזשאַן, דזשאַן. (היי, דזשאַן)
ווער זאָגט, אַז אידן קאָנען נאָר האַנדלען,
עסן פֿעטע יויך מיט מאַנדלען,
נאָר ניט זיין קיין אַרבעט־מאַן,
דאָס קאָנען זאָגן נאָר די שונאים, —
אידן, שפּייט זיי אָן אין פּנים,
טוט אַ קוק אַף דזשאַן, דזשאַן, דזשאַן. (היי, דזשאַן)

צאינה

צְאֶינָה, צְאֶינָה, צְאֶינָה, צְאֶינָה
הַבָּנוֹת וּרְאֶינָה —
חַיָּלִים בַּמּוֹשָׁבָה!
אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא,
אַל־נָא תִּתְחַבֵּאנָה —
מִבֶּן חַיִל אִישׁ צָבָא!

צְאֶינָה, צְאֶינָה, צְאֶינָה, צְאֶינָה
הַבָּנוֹת וּרְאֶינָה —
חֲלוּצִים בַּמּוֹשָׁבָה!
אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא,
אַל־נָא תִּתְחַמֵּקְנָה —
מִבֶּן חַיִל אִישׁ צָבָא!

די קירכן גלאָקן

פון אברהם רייזען

אַך, וואָס קלינגט איר קירכער־גלאָקען:
הערט שוין אויף! גענוג געשראָקען
האָבען אייערע ווילדע טענער
אונזער אָרעמע וועלט!

אייערע טענער, דאַכט זיך, רופען
צו פאַרברענען מענשען־גוף׳ן
אויף די הויכע עשאַפאָטען,
וואָס איר האָט געשטעלט:

אייערע טענער רופען הענקער
צו מאַרטירען יעדען דענקער,
יענעם קאָפּ אַראָפּצוהאַקען,
וועלכער בייגט זיך נים:

אַ, איך ווילט, די וועלט פאַרזיגען
מיט אַ שוואַרצען, טויטען ניגון
און פאַרדעקען מיט אַ מאַנטעל
פון אַ יעזואיט!

כ׳האָב אַ נייעם גלאָק באַשאַפען,
צו ערוואַכען מידע שקלאַפען —
ניט אין קירכען — אין דער לופטען
הענג איך אים אַרויף;

ניט צו שרעקען, נאָר צו וועקען
גאָר די וועלט אין אַלע עקען,
קלינגט ער מוטיג, רופט ער פריילעך:
שטייט צו לעבען אויף!

היטלער׳ס מפּלה

פון אַנקל סעם

(מעלאָדיע פון „זינג איך מיר אַ לידעלע")

גערופן ט׳ער זיך „פירער" און זיך געהאַלטן ווי אַ זייל,
געהויבן האָט מען הענט אים מיט אַ לאַנגן „העיל".
האָבן די הענט באַפרייט זיך און געגעבן אים אַ פּסק —
און אַלע האָבן צוגעפּאַטשט: האָפּ־טשאַק־טשאַק.

געווען איז ער אַ „פירער" מיט חוצפה גאָר אַ סך.
האָבן די פאָלקס־מאַסן גענומען און געגעבן אים אַ קראַך.
צעלאָפן זיינען די „העלדן" אָן האַק און אָן פּאַק.
און אַלע האָבן צוגעפּאַטשט: האָפּ־טשאַק־טשאַק.

געמאַכט האָט ער אַן „אַקס" זיך און צוגעפּאַסט זיין ראָד,
געפירט האָט ער די נאַציס — אין אַ „רוסיש באָד"...
האָבן זיי געקראָגן „פּאַרע"... און „געבעזעמט מיט אַ קנאַק...
און אַלע האָבן צוגעפּאַטשט: האָפּ־טשאַק־טשאַק.

איינינגקייט!

פון סעם ליפצין
מוזיק פון ג. סאנשיין

האנט אין האנט געשלאסן
מיר קעמפער שטייען גרייט
אין קאמף מיט אונזער שונא
וואס צאלט מיט הונגער, נויט.

איינינגקייט, איינינגקייט!
אין שאפ און אויף דער גאס
ארבעטער און ארבעטער
אין קאמף מיט באסעס־קלאס.

אין רייען אויסגעשטעלטע
מיר גייען טריט ביי טריט
רעכטס און לינקס פאראייניגט
צום קאמף זיך אויסגעשמיט.
(רעפריין)

שוויים און בלוט מיר גיסן
דורך נאדל, האמער, שער,
מוזן מיר פאראייניגט זיין
דו ווי איך און ער.
(רעפריין)

אין שאפ און אין דעם מארקעט
זאל געשטאלט זיין אונזער מאכט
געגן באס־באסטיליע
פארשטארקן אונזער שלאכט!
(רעפריין)

פאר א זיכערן מארגן!

פון סעם ליפצין

(מוזיק: אלבערט ביטער)

פארט א איד און זינגט זיך צו;
פארט ברייט איבער טאיגע, —
טרייבט א טראקטאר, טראק־טאק־טאק
פריי פון זארג און דאיגע!

די יוגנט זייט, און שניידט, און דרעשט,
יאגט זיך ווי א וויכער;
מ'בויט, מ'בויט, מ'בויט דאס לאנד —
דעם מארגן מאכן זיכער!

מ'לאזט אראפ זיך אין דער טיף,
צו גראבן גאלד און אייזן;
מ'הויבט זיך אויף אין סטראטאספער —
אלץ קאן מען היינט באווייזן!

מ'בויט קולטור, מ'בויט פאבריק,
מ'שארפט די מאכט פון וויסן;
אלץ פאר אלעמען איז גלייך —
צו נעמען און געניסן;

ווער מיט האמער, ווער מיט סערפ,
ווער מיט פען און טויעך;
אלע, אלע פאר איין צוועק —
צו שטארקן ארבעטער קויעך!

אף ביראָ־לאנד איז סאציגעוועט,
צו פארטיק מאכן גיכער;
מ'בויט, מ'בויט, מ'בויט דאס לאנד —
דעם מארגן מאכן זיכער!

ארום דעם פייער

ארום דעם פייער
איז אלעם ליבער,
די נאכט איז טייער,
מיר זינגען לידער.
און זאל דאס פייער
פארלאשן ווערן,
שיינט אונדז דער הימל,
מיט זיינע שטערן.

באקרוינט די קעפ
מיט בלומען קראנצן,
ארום דעם פייער
מיר פריילעך טאנצן.
ווייל טענץ און לידער
איז אונדזער לעבן,
דערנאך אין שלאף —
חלומות וועבן.

„אוי, זייט מיר און האָט מיר"

ווייס־רוסיש פאָלקס־ליד   באַאַרבעט פון נ. סאמאראָוו

אוי, זייט מיר און האָט מיר און לעבט אין עשירות,
און מיר וועלן פאָרן צו זיך אין דירות.
מיר האָבן געהוליעט מיט אַלע צוזאמען,
ס'האָט קיינער געזען נאָך אַ יום־טוב אַזאַ מין.
ביי אייך זיינען פעלדער גערוימע און ברייטע,
מיט ווינטשן אייך יאָרן מיט פריידן פארזייטע,
מיר ווינטשן אייך טייכן מיט וואסערן העלע,
זאָל שווימען אויף טייכן פון גענדז אַ קאַפּעליע.
מיר ווייסן שוין גוט אייער שטוב, אייער געסל,
און גיבן דאָס וואָרט אייך אָן אייך ניט פאַרגעסן,
אַזוי צי אויף יום־טוב שוין קומען מיר וועלן,
און ס'וועלן מתנות שוין דעמאָלט ניט פעלן.

בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן!

פון סעם ליפּצין

(מעלאָדי פון „סאַלידאַריטי פאַרעווער")

צעשראָקן, שטייט דער פּאַראַזיט, עס שאָקלט זיך זיין טראָן,
דער אַרבעטער, ער האָט דערוואַכט; גענומען זיך צום טאָן.
מיט פרישע כוחות ליגט ער איצט אַ נייעם פונדאַמענט —
אַ יוניאָן שטאַרקט די הענט!
בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן! בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן!
בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן! אַ יוניאָן איז אונזער מאַכט!

ניט העלפן וועט דעם „באָס אַגענט" דער „בלעקדזשעק"
מיט דעם „גאָן",
ניט העלפן וועט זיי — פּאָליציי, זיי קאָנען גאָרניט טאָן,
מיר קנעטן ליים און ליגן ציגל — עס וואַקסן שוין די יוענט.
אַ יוניאָן שטאַרקט די הענט!

מיט נייעם גלויבן, פרישן מוט, מיר טראָגן אונזער פאָן,
צום אַרבעטער, אין שאַפּ, אין גאַס, געבן אונזער טאָן.
דעם אייזן שמידן מוזן מיר, כל־זמן דער אייזן ברענט. —
אַ יוניאָן שטאַרקט די הענט!

דאָס פריילעכע שניידערל

פון **מ. מ. װאַרשאַװסקי**

אַז די יום־טובדיקע טעג
הויבן זיך אָן צו באַװייזן
װער איך ביי זיך אַ גדול.
איך לייג מיר אַװעק שער און אייזן
און װאו איך האָב נאָר אַ נאָדל,
אויפגעהערט נייען, אַרבעט זוכן,
האַרציקער טאַטע.
אַ גלעזעלע משקה אין יום־טוב צו פאַרזוכן
איז בעסער װי לייגן אַ לאַטע.

און אַז דער יום־טוב קומט,
װערט שוין מיר אַביסל
פריילעך אויף דער נשמה,
בפרט נאָך אַז גאָט גיט
ס'איז אויך דאָ אין שיסל,
איז דאָס לעבן אַ נחמה.
דאָס האַרץ איז זיך פשוט טאַקע מחיה,
נישטאָ מער קיין גריזאָטע.
חנה'לע טוט אָן דאָס קליידל דאָס נייע
און איך — מיין נייע קאַפּאָטע.

דאָס גלעזעלע משקה איז לויטער װי דער הימל,
עס װאַרעמט װי אַ פעלץ אין װינטער.
נאָכן בענטשן כאַפּ איך מיר אַ דרעמל,
און חנה'לע — זי כאַרכעלט אונטער.
דאָ כאַפּ איך מיך אויף באַלד,
עס איז ניט קיין װאונדער,
מען טאָר קיין צייט פאַרלירן.
איך נעם מיר חנהלען און ביידע קינדער
און גיי אויפן שליאַך שפּאַצירן.

אָבער די יום־טובדיקע טעג — זיי פאַרגייען
האַרציקער טאַטע.
װידער שניידן, װידער נייען,
װידער לייגן אַ לאַטע.
װידער ציט זיך דאָס אַלטע לעבן,
װידער שטיװל רייסן.
זאָג־זשע מיר חנה'לע לעבן,
צי האָסטו ניט פון יום־טוב צו פאַרבייסן ?...

אױ, דער שאַפּ

פון **סעם ליפּצין** — מעלאָדיע: „יאָסל בער"

װי דער זייגער טוט אַ קלונג,
גיב איך גלייך פון בעט אַ שפּרונג,
און איך כאַפּ די קליידער, שיך,
לויף אַװעק אין שאַפּ אויף גיך.

אוי, געװאַלד, דער שאַפּ איז װי אַ װאַלד,
װי אַ חיה לויפט דער באָס —
אומעטום ער שטופּט די נאָז !„ } 2
עס דרייט די פּלייצע, שטעכט די זייט,
נאָר פאַר קרעכצן, ניטאָ קיין צייט.

איך מוז יאָגן גיך, געשװינדט,
װייל עסן װיל דאָס װייב און קינד . . .
גיך דער סיזאָן לויפט אַװעק,
און עס קומט גאָר אָן אַ סלעק.
פוסט דער טייסטער אָן אַ סענט,
און ליידיק הענגען מיר די הענט . . .
גיי איך מיר אַרויס אין מאַרק,
זוך אַ יאָך מיר אויף מיין קאַרק.
דריי איך זיך דערשלאָגן שטיל,
דאָ קרעכצן מעג איך פיל איך װיל . .

איך בין דער באָס ביי מיר אין שאַפּ

פון **זוני מאוד** — מעלאָדיע : „איך בין אַ באָרדער ביי מיין ווייב"

קומט אַן אָפּערעיטאָר
אַ „ציציליסט", אַ רויטער,
האָב איך פון אים צרות
אַן אַ נעק, נעק, נעק.
איך האָב פיינט די זאַכן,
ביי מיר גאָר סטרייקס צו מאַכן,
נעם איך און איך שיק אים
באַלד אַוועק, וועק, וועק.
(רעפריין).

ווייל איך בין דער באָס,
ביי מיר אין שאַפּ, שאַפּ, שאַפּ,
די אַרבעט מוז לויפן
האָריאַפּ, יאַפּ, יאַפּ.
איך האָב פיינט אינמיטן דערינען,
אַז מ'זינגט ביי די מאַשינען,
ווייל איך בין דער באָס
ביי מיר אין שאַפּ, שאַפּ, שאַפּ.

נעמען „ציצאַליסטן",
גלאַט אַזוי אומיסטן
און זעצן זיך אַוועק
אין אַ זעץ, זעץ, זעץ.
איך וואָלט בנאמנות
געוומען ווען איך קען עס
אויסגעראָטן אַלע
ווי די רעטס, רעטס, רעטס.
(רעפריין).

די געלטער, גאָט צו דאַנקען,
ליגן אין די באַנקען,
לעב איך מיר אַ לעבן
ווי איך וויל, וויל, וויל.
די ווייב, מיינע קינדער,
וואוינען זיך באַזונדער,
יעדערער האָט זיין אויטאָמאָביל,
ביל, ביל.

(רעפריין).

די טאָכטער אין מיאַמי,
אין פּאַריז די מאַמע,
און דער זון וואוינט
אין אָריענט, יענט, יענט.
און איך, גדליה נאָבל,
לעב זיך מיר אָן טראָבל,
בין איך מיר אין שול
אַ פּרעזידענט, דענט, דענט.
(רעפריין).

פריילעכער קבצן

פון אָנקל סעם (מעלאָדיע : „יאַ פּאַידו פּאָ גאָראָדו")

איך בין א יאט א פרייער,
אין קעשענע קיין דרייער.
איז דער מאָגן ביי מיר פוסט
דאָך מיין קאָפּ איז ציל־באַוואוסט.
שריי איך מיר מיין טענה
די וועלט איז דיינע, מיינע.
קעמף מיט מוט, עס וועט זיין גוט,
דער מאָרגן קומט אונז!

שטענדיק פריילעך, מונטער,
אין קאַמף איך זינג אויך אונטער.
איז די לאַגע מיינע שווער,
קעמף איך שטארקער, קעמף איך מער!
שריי איך מיר מיין טענה
די וועלט איז דיינע, מיינע
קעמף מיט מוט, עס וועט זיין גוט!
דער מאָרגן קומט אונז!

אונדזער ניגונדל

(פאָלקס ליד)

האָבן מיר אַ ניגונדל
אין נחת און אין פריידן (2)
זינגען מיר עס, זינגען מיר עס,
קלינגט עס אַזוי שיין,
דאָס האָט נאָך געזונגען
די באָבע מיט דעם זיידן
ווען זיי זיינען קינדער נאָך געווען.
טראַ, לאַ, לאַ, א. א. וו.

האָבן מיר אַ ניגונדל
זינגען מיר צוזאַמען (2)
זינגען מיר עס, זינגען מיר עס,
קלינגט עס אַזוי שיין,
דאָס האָט נאָך געזונגען
דער טאַטע מיט דער מאַמען
ווען זיי זיינען קינדער נאָך געווען.
טראַ, לאַ, לאַ, א. א. וו.

האָבן מיר אַ ניגונדל
מיט מזל און מיט ברכה (2)
זינגען מיר עס, זינגען מיר עס,
קלינגט עס אַזוי שיין,
דאָס האָט נאָך געזונגען
די גאַנצע משפחה
ווען זיי זיינען קינדער נאָך געווען.
טראַ, לאַ, לאַ, א. א. וו.

זאָל זיין אַביסעלע שטיל

זאָל זיין אַביסעלע שטיל, שטיל, שטיל!
שטיל זאָל זיין, אַביסעלע שטיל,
שטיל זאָל זיין, אַביסעלע שטיל, שטיל, שטיל,
אה . . .
זאָל זיין אַביסעלע שטיל, שטיל, שטיל.

לאָמיר זיך באַפרייען,
לאָמיר זיך באַנייען,
לאָמיר זינגען אַט דעם ניגון,
צו דעם לאַנד, דעם לאַנד דעם פרייען.

ל ח י י ם

(מעלאָדיע פון „לאָמיר באַגריסן")

פון אַנקל סעם

לחיים, אַ שנעפסל לאָמיר מאַכן!
לחיים, דאָס וועט פריילעך מאַכן.
לחיים, לחיים, לחיים, לחיים,
הויבט די גלעזלעך — און רגלים,
לחיים, פאַר אַלע גוטע זאַכן!

לחיים, פאַר אַ וועלט אַ נייע,
לחיים, פאַר אַ וועלט אַ פרייע,
לחיים, לחיים, לחיים, לחיים,
הויבט די גלעזלעך — און רגלים,
לחיים, פאַר די אמת׳ע, געטרייע!

לחיים, פון צרות מער ניט וויסן,
לחיים, נאָר פון פרייד געניסן,
לחיים, לחיים, לחיים, לחיים,
הויבט די גלעזלעך — און רגלים,
לחיים, ווען מ׳וועט אַנגיסן!

אלע ברידער

(פאָלקס ליד)

און מיר זיינען אַלע ברידער,
אוי, אוי, אַלע ברידער,
און מיר זינגען פריילעכע לידער,
אוי, אוי, אוי.

און מיר האַלטן זיך אין איינעם,
אוי, אוי, זיך אין איינעם,
אַזעלכעס איז ניטאָ ביי קיינעם,
אוי, אוי, אוי.

און מיר זיינען אַלע אייניק,
אוי, אוי, אַלע אייניק,
צי מיר זיינען פיל צי ווייניק,
אוי, אוי, אוי.

און מיר ליבן זיך דאָך אַלע,
אוי, אוי, זיך דאָך אַלע,
ווי אַ חתן מיט אַ כלה,
אוי, אוי, אוי.

אין דער פינצטער

ווערטער: זישע לאנדוי

אין דער פינצטער — זייגען דיינע
אויגן שענער
אין דער פינצטער — זיינען דיינע
הענטלעך קלענער
אין דער פינצטער — ווייט פון דיר
מיט שטילער רו
אין דער פינצטער — ווייכער, צאַרטער
בייגזאַמער ביסטו.

אין דער פינצטער — איז דיין פנים
בלייכער, בלייכער,
אין דער פינצטער — זיינען דיינע
פינגער ווייכער
אין דער פינצטער ווען דו מאַכסט די
לאָדן צו,
אין דער פינצטער — ווייכער, צאַרטער
בייגזאַמער ביסטו.
אין דער פינצטער — איז דיין פנים
מילדער, מילדער
אין דער פינצטער — קלאַפּט דיין
האַרץ אַלץ ווילדער.
אין דער פינצטער רופסטו מיך איך
הייס ניט וואו,
אין דער פינצטער — ווייכער, צאַרטער
בייגזאַמער ביסטו.

שוין אַוועק דער נעכטן

וועטער: דר. ח. זשיטלאָווסקי
פאָלקס מעלאָדיע

שוין אַוועק דער נעכטן,
נאָך ניטאָ דער מאָרגן,
ס'איז נאָך געבליבען אַ ביסעלע היינט,
טאָ לאָמיר זיך ניט זאָרגען.
טראַ, לאַ, א. א. ח.

לאָמיר נעמען אַ ביסעלע משקה
כל זמן מען איז נאָך ביים לעבן
אם ירצה השם אויף יענער וועלט
וועט מען אייך נישט געבן.
טראַ, לאַ, א. א. ח.

נאָדעלע

שרה באַרקאַן

נאָדל, נאָדל, נאָדעלע,
שמועך דורך דעם געוואַנט.
אַ פאָדעם אין דיין אייגעלע,
לאָז דורכגיין מיין האַנט.
פאַל ניט, פאַל ניט, נאָדעלע,
פון מיין מידער האַנט.
מיר טאַנצן דאָך אַ נאָדל-טאַנץ,
אויף זייד און אויף געוואַנט.

הנען דער טאָג וועט שלאָפן גיין,
רוסטו אין מיין לאַין.
נאָדל, נאָדל, נאָדעלע,
נאָדעלע, מיין שאַין.
פאַל ניט, אאַז"וו.

העמערל

וווערטער: א. רייזען

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ!
שלאָג גיכער אַ שטוועק נאָך אַ שטוועק
אין שטוב איז קיין ברויט שוין ניטאָ
נאָר צרות און לייד אָן אַן עק. } 2

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ!
שלאָג גיכער די טשוועקעס, שלאָג גיך
ביז מאָרגן מוז פאַרטיק שוין זיין
דער גבירהטעס טעכטערלס שיך. } 2

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ!
ניט גליטש פון מיין האַנט זיך אַרויס
מיין איינציקער שפּייזער ביסטו
פון הונגער אָן דיר גיי איך אויס. } 2

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ!
דער זייגער ער שלאָגט שוין באַלד
צוועלף
די אויגן זיי מאַכן זיך צו
גיב כחות, אָ גאָטעניו, העלף. } 2

מאַטעלע

ווערטער און מוזיק: מ. געבירטיק

וואָס וועט דער סוף זיין, מאָטל,
זאָג־זשע מיר?
ביזסט ערגער נאָך פון פריער געוואָרן,
באקלאָגט האָט זיך דער רבי היינט
אויף דיר,
אז דו דערגייסט אים זיינע יאָרן.
ס'איז נישט גענוג דו ווילסט ניט
לערנען גאָר,
דעם רבין, נעבעך, טוסט דערצערנען,
שלאָגסטו זיך ארום און שפּילסט זיך
נאָר
און שטערסט די קינדערלעך דאָס
לערנען.
נישט אמת, טאַטע, וואָס דער רבי
זאָגט,
אַ שלעכטער מענטש, נישטאָ זיין
גלייכן,
פאַרוואָס דערציילט ער ניט ווי אונדז
ער שלאָגט,
זע, טאַטעניו, דעם בלויען צייכן,
כ'האָב מיט אברהמלען זיך צע־
ווערטלט בלויז,
ער האָט מיין חומשל צעריסן,
דערפאר האָט אונדז דער רבי אויף
זיין שויס
נאָך מיט אַ ניגונדל געשמיסן.

וואָס וועט דער סוף זיין, מאָטל?
ענטפער ד'רויף:
די שכנים זאָגן, מ'מוז זיי גלויבן,
דו יאָגסט זיך גאנצע טעג ארום אין
הויף,
און חברסט זיך מיט יאַנעקס טויבן.
צי איז דאָס שיין פאר יידן, זאָג אליין,
מיט טויבן זיך אַרומצויאָגן?
האָסט נעכטן, מאָטל, מיט אַ שטיין
דעם שכנס שויבן אויסגעשלאָגן.

נישט אמת, טאַטע, ס'איז נאָר קוים
ארויס
אַ שטיקל שויב, מען קען'ס צוקלעפּן.
איך יאָג זיך ניט, איך קוק זיך צו
נאָר בלויז,
ווי שיין די טייבעלעך זיך שוועבן,
ווי פריי זיי שפּרינגען זיך ארום אין
הויף
ווי שיין די קערנדלעך זיי פּיקן,
ווי שנעל זיי גיבן זיך אַ לאָז אַרויף
ווען זיי אַ פרעמדע טויב דערבליקן.

וואָס וועט דער סוף זיין, מאָטל, כ'־
פרעג דיך נאָר?
אַ גרויסער יונג, קיין עין־הרע,
ווען איך בין אַלט געווען דרייצן יאָר,
געקענט ווי וואַסער די גמרא,
אַ ייד מוז לערנען תורה מיט גרויס
פרייד,
נישט האָבן נאַרישקייטן אין זינען,
אַז וואויל דעם מענטש, וואָס איז צו
גאָט, צו לייט,
וואָס קען גוט לערנען און געלט פאר־
דינען.

דער זיידע האָט אַמאָל דערציילט פון
דיר,
פלעגסט אויך נאָך טייבעלעך זיך יאָגן,
ביסט אויך פיל בעסער ניט געווען
פון מיר,
דיין רבי האָט דיך אויך געשלאָגן.
היינט קענסטו לערנען, און האָסט
געלט דערצו,
האָב, טאַטעניו, פאר מיר קיין מורא,
ווען איך וועל ווערן גרויס, וועל איך,
ווי דו,
פאַרדינען געלט און לערנען תורה.

מים, מים

וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם בְּשָׂשׂוֹן } 2
מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה.
מַיִם (4) הוֹי, מַיִם בְּשָׂשׂוֹן (2)

הֵ,הֵ,הֵ,הֵ,
מַיִם (6) בְּשָׂשׂוֹן מַיִם (6)
מַיִם (3) בְּשָׂשׂוֹן. (2)

דער נײַער שער

שפּילט זשע מיר דעם נײַעם שער,
וואָס איז אַרויסגעקומען;
כ'האָב מיך פֿאַרליבט אין אַ
ייִנגעלע אַ שיינעם,
כ'קאָן צו אים ניט קומען.
כ'וואָלט צו אים געקומען,
וואוינט ער זייער ווײַט;
כ'וואָלט דאָך אים אַ קוש געגעבן,
שעם איך זיך פֿאַר לײַט.
ניט אַזוי פֿאַר לײַט —
ווי פֿאַר גאָט אַליין;
כ'וואָלט מיט אים פֿאַרבראַכט די צײַט,
אַז קיינער זאָל ניט זען.

שפּילט זשע מיר דעם נײַעם שער,
וואָס איז אַרויסגעקומען;
כ'האָב מיך פֿאַרליבט אין אַ
ייִנגעלע אַ שיינעם,
כ'קאָן צו אים ניט קומען.
קום זשע צו מיר, גיכער,
כ'וואַרט אויף דיר שוין לאַנג;
קום זשע גיכער אַריבער,
מ'זאָל ניט הערן דײַן גאַנג.
פֿיר איך דיך אין שטיבעלע
פֿון מײַן מאַמען אַליין;
חתן-כּלה וועלן מיר זײַן
און צו דער חופּה גיין.

דעם רבינס ניסים

איך וועל זינגען דאָ פֿאַר אייך
ניסים פֿון רבים,
און איר אַלע דאָ מיט מיר
וועלן זיך טאַקע פֿרייען,
פֿון פֿאַרוסטער און פֿאַקוסטער
און פֿון סאַדיגורער,
ניסים, אַז די האָר פֿון קאָפּ
וועלן זיך שטעלן קאַפּויר . . .

טשערעבים, טשערעבאָם,
טשערעבימבאָם־באָם באָם באָם. } 2

צו מײַן רבין פֿון בעטשוטש,
רבי יאַנקעלע גדליה'ס,
קומט אַ ייִד נעבעך קרום,
דערצו נאָך אויף צווײ קוליעס.
וואַרף אַוועק די קוליעס, זאָגט ער אים,
פֿאַרגלאָצט שטאַרק מיט די אויגן.
ווי דער ייִד האָט אים געפֿאָלגט
האָט ער זיך אויסגעצויגן . . .
טשערעבים א. אַז. וו.

עס איז ערב־שבת, ווי איז מיר,
מ'וועט שוין באַלד ניט טאָרן,
און דער רבי צו דעם שטעטל
האָט נאָך ווײַט צו פֿאָרן.
איז וואָס־זשע טוט ער,
נעמט ער און באַשווערט
דעם פֿערד און דעם שליטן
שבת דאָ און שבת דאָרט,
דער רבי פֿאָרט אינמיטן . . .
טשערעבים א. אַז. וו.

שבת ביי דעם רבינס טיש,
ס'איז געווען בין השמשות,
פֿאַרוואָרפֿט אַ ייִד מיטן קאָפּ
און פֿאַלט באַלד אין חלשות.
איז ווי דער רבי האָט זיך נאָר
צוגערירט צום קרבן,
איז גלויבט עס יאָ, צי גלויבט דאָס ניט,
דער ייִד איז באַלד געשטאָרבן . . .
טשערעבים א. אַז. וו.

טרינקט דער קייסער טיי

רבותי, רבותי! חכמים אָן אַ ברעג!
כ׳וועל אייך פרעגן, כ׳וועל אייך פרעגן?
נו פרעג־זשע, פרעג־זשע, פרעג!
ענטפערט אַלע אויף מיין שאלה:

ווי אַזוי טרינקט דער קייסער טיי?
מ׳נעמט אַ היטעלע צוקער,
און מ׳מאַכט אין דעם אַ לעכעלע,
און מ׳גיסט אַריין הייס וואַסער,
און מ׳מישט, און מ׳מישט,
אוי אַט אַזוי, אוי אַט אַזוי,
אַט אַזוי טרינקט דער קייסער טיי...

רבותי רבותי און אַזוי ווייטער...

ווי אַזוי עסט דער קייסער-בולבעס?
מ׳נעמט אַ פעסעלע פוטער,
און מ׳שטעלט אַוועק דעם קייסער אויף
דער אַנדערער זייט,
און אַ ראָטע סאָלדאַטן מיט האַרמאַטן,
שיסן די בולבעס, דורך דער פוטער,
דעם קייסער גלייך אין מויל אַריין.
אוי, אַט אַזוי, אוי אַט אַזוי,
אַט אַזוי עסט דער קייסער בולבעס.

רבותי, רבותי און אַזוי ווייטער...

ווי אַזוי שלאָפט דער קייסער ביינאַכט?
מ׳שיט אָן אַ פולן חדר מיט פעדערן,
און מ׳כמאַליעט אַהין אַריין דעם קייסער,
און דריי פאָלק סאָלדאַטן,
שטייען אַ גאַנצע נאַכט און שרייען, שאַ! שאַ!
אוי אַט אַזוי, אוי אַט אַזוי,
אַט אַזוי שלאָפט דער קייסער ביינאַכט...

צו דיין געבורטסטאָג

ווערטער און מוזיק פון **א. גאָלדפאַדן**

צו דיין געבורטסטאָג,
צו דיין יום־טוב היינט,
האָבן זיך פאַרזאַמלט
דיינע גוטע פריינט.
הוראַ־הוראַ — מיר ווינטשן דיר,
הוראַ־הוראַ — מיר ווינטשן דיר,
הוראַ־הוראַ — מיר ווינטשן דיר געזונט.

איין מאָל טו איך זיך באַנייען

איין מאָל (3)
איין מאָל טו איך זיך באַנייען.
אַ גאַנצע וואָך האָרעוועט מען דאָך } 2
און שבת דאַרף מען לייען.

לייען (3)
לייען זאָל מען נישט באַדאַרפן.
אָן פיש, אָן כריין, קען מען זיך באַגיין } 2
אָבער ניט אָן בראַנפן.

בראנפן (3)
בראַנפן דאָס איז דאָך דער עיקר
און אַז איך נעם אַ כוס נאָך אַ כוס } 2
ווער איך תיכף שיכור.

שיכור (3)
שיכור איז אַ גוטע מידה
און אַז איך נעם נאָך אַ כוס } 2
טאַנץ איך מיט אַ חסידה.

אַ פינף און צוואַנציקער

(פאָלקס ליד)

בייט זשע מיר אויס אַ פינף און צוואַנציקער,
אויף סאַמעראָדנע דרייער;
שפילט זשע מיר כלי זמרימלעך
אַ לידעלע, אַ טייער,
יאַם, טשע, ראַם טשאַם . . .

בייט זשע מיר אויס אַ פינף און צוואַנציקער,
אויף סאַמעראָדנע פירער,
שפילט זשע מיר כלי זמרמלעך
דאָס זעלביקע, ווי פריער.
יאַם, טשע, ראַם טשאַם . . .

בייט זשע מיר אויס אַ פינף און צוואַנציקער,
אויף סאמעראָדנע צענער,
שפילט זשע מיר כלי זמרימלעך
דאָס זעלביקע, נאָר שענער.
יאַם, טשע, ראַם טשאַם . . .

יאַנקעלע

טעקסט: מ. געבירטיג

שלאָף־זשע מיר שוין, יאַנקעלע מיין שיינער,
די אייגעלעך די שוואַרצינקע מאַך צו.
אַ יינגעלע וואָס האָט שוין אַלע ציינדעלעך,
מוז נאָך די מאַמע זינגען איי־ליו־ליו.

אַ יינגעלע וואָס האָט שוין אַלע ציינדעלעך,
און וועט מיט מזל באַלד אין חדר גיין.
און לערנען וועט ער, חומש און גמרא,
זאָל וויינען ווען די מאַמע וויגט אים איין?

אַ יינגעלע וואָס לערנען וועט גמרא,
אָט שטייט דער טאַטע, קוועלט און הערט זיך צו.
אַ יינגעלע וואָס וואַקסט אַ תלמיד חכם,
לאָזט גאַנצע נעכט דער מאַמען ניט צורו?

אַ יינגעלע וואָס וואַקסט אַ תלמיד חכם,
און אַ געניטער סוחר אויך צוגלייך.
אַ יינגעלע אַ קלוגער חתן בחור,
זאָל ליגן אַזוי נאַס, ווי אין אַ טייך?

נו שלאָף־זשע מיר, מיין קלוגער חתן בחור,
דערווייל ליגסטו אין וויגעלע בײַ מיר —
ס'וועט קאָסטן נאָך פיל מי און מאַמעס טרערן,
ביז וואַנען ס'וועט אַ מענטש אַרויס פון דיר.

ליד פון אַ קאַלווירטקע

ס'איז דער סטעפ שוין אָפּגעשאָרן,
און שוין אַלץ צונויפגענומען.
ליבסטער מיינער, קום צופאָרן,
איך וועל וואַרטן אויף דיין קומען.

די אַרבוזן זיינען צייטיק,
ס'גייט די זאַפט פון זיי אַריבער,
פול מיט זיסקייט אָנגעגאָסן,
ווי מיין האַרץ איז פול מיט ליבע.

און די קאַרשן, ליבסטער מיינער,
זיינען שוואַרץ ווי דיינע אויגן.
אָנגעשאָטן אויף די ביימער
און די צווייגן זיך אַזש בויגן.

קום צופאָרן, ליבסטער מיינער,
און גענוג שוין אונז צו טרוימען
רייף און צייטיק איז מיין ליבע,
ווי ס'איז צייטיק מיינע פלוימען.

איז אַן אָרעם שטיבעלע

ווערטער: מ. קאַרמאַן — מוזיק: מ. געלבאַרט

אין אַן אָרעם שטיבעלע
אָוונט צייט ביים קוימען
שפּינט אַ ליבע מאַמע דאָרט (2)
פאַר דעם קינד אירע טרוימען
זינגט זי פאַר אים אַ לידעלע
פּאַטשט ער מיט די הענטלעך
זינגט דאָס גאַנצע שטיבעלע (2)
זינגען מיט די ווענטלעך.

פּאַטשע, פּאַטשע, קיכעלעך,
אוצרל מיין קליינער,
פּאַפּע'ס קויפן שיכעלעך,
זונעלע מיין שיינער,
פּאַפּע'ס קויפן שיכעלעך,
מאַמע'ס שטריקן זעקעלעך,
פּאַפּע'ס קויפן פערדעלעך,
מאַמע'ס אָנטאָן גלעקעלעך.

אָט אַזוי אין שטיבעלע
הערשט אַי גליק, אַי פריידן,
זייט ביי זייט מיט אָרעמקייט (2)
וואוינט דאָרט אַ גן עדן.
גרעסער איז די ליבע דאָרט
גרעסער איבער אַלעס
שטאַרקער איז די ליבע דאָרט (2)
שטאַרקער ווי דער דלות.

חנוכּה, אוי, חנוכּה

אוי, חנוכּה, אוי חנוכּה
אַ יום־טוב אַ שיינער
אַ לוסטיקער, אַ פריילעכער
ניטאָ נאָך אַזוינער.
אַלע נאַכט אין דריידל שפּילן מיר,
זודיק הייסע לאַטקעס עסן מיר.

געשווינדער, (2)
צינדט קינדער,
די חנוכּה ליכטעלעך אָן
לאָמיר אַלע זינגען
און לאָמיר אַלע שפּרינגען
און לאָמיר אַלע טאַנצן אין קאָן.

קאַרטאָפל ליד

לאָמיר אויסזינגען א לידל
ווי אין לאגער איז געווען
אף דער זון מיר פלעגן ליגן
ווי די קעצעלאך זיך געברענט.

א רחמנות אפן בייכל
ס'וואקסט און וואקסט דער אפעטיט,
אפן אָוונטיקן מייכל
זיך דערווארטן קען מען ניט.

פלאקערט פייער, צווייגלאך קנאקן,
פליען פונקען פון דעם פלאם
און קארטאָפעלאך געשמאקע
קיצלען נאָז מיט זייער טעם.

איי קארטאָפעלאך צו קייען
איז שוין איינמאָל אן אנטיק,
אלע זאָגן סא מחיה
אלע זאָגן סארא גליק.

באַלאַלייקע

שטייט א בחור און ער טראכט,
טראכט און טראכט א גאנצע נאכט ;
וועמען צו נעמען און ניט פארשעמען,
וועמען צו נעמען און ניט פארשעמען.
טום באַ־לאַ, טום באַ־לאַ, טום
באַלאַלייקע,
טום באַ־לאַ, טום באַ־לאַ, שפּיל
באַלאַלייקע.

מיידל, מיידל, כ'וויל ביי דיר פרעגן :
וואָס קען וואקסן, וואקסן אָן רעגן ?
וואָס קען ברענען און ניט אויפהערן ?
וואָס קען בענקען, וויינען אָן טרערן ?

נארישער בחור, וואָס דארפסטו פרעגן,
א שטיין קען וואקסן, וואקסן אָן רעגן.
ליבע קען ברענען און ניט אויפהערן,
א הארץ קען בענקען, וויינען אָן טרערן.

דער בעכער

פון מ. מ. ווארשאווסקי

טייערע מלכה,
געזונט זאָלסטו זיין,
גיס אָן דעם בעכער
דעם בעכער מיט וויין.
בים, באָם . . . . . .

דער דאָזיקער בעכער,
ער גלאַנצט אַזוי שיין,
האָט געטרונקען מיין זיידע,
מיין זיידע אַליין.
בים, באָם . . . . . .

געוועזן שלעכטע צייטן,
ווי עס מאַכט זיך אַמאָל,
נאָר דעם בעכער האָב איך געהאַלטן
אייזן און שטאָל.
בים, באָם . . . . . .

טייערע מלכה,
געזונט זאָלסטו זיין,
פאַר וועמען זאָל איך טרינקען
דעם דאָזיקן וויין ?
בים, באָם . . . . . .

שא שטיל

(פאָלקס ליד)

שאַ, שטיל, מאַכט ניט קיין גערודער
דער רבי גייט שוין זינגען ווידער
שאַ, שטיל, מאַכט ניט קיין געוואַלט
דער רבי גייט שוין זינגען באַלד;
און אז דער רבי זינגט
איז דאָך אַזוי זיס
לאָמיר אַלע חסידימלעך
טופּען מיט די פיס.

שאַ, שטיל, מאַכט ניט קיין גערודער
דער רבי גייט שוין טאַנצן ווידער
שאַ, שטיל, מאַכט ניט קיין געוואַלד
דער רבי גייט שוין טאַנצן באַלד ;
און אַז דער רבי טאַנצט
ציטערן די ווענט
לאָמיר אַלע חסידימלעך
פּאַטשן מיט די הענט.

געוואַלד, עס ווילט זיך !

געוואַלד, עס ווילט זיך,
עס ווילט זיך, עס ווילט זיך,
עס ווילט זיך עסן
פרישענקע וואַרנישקעס } 2
אַן הייוון און אַן זאַלץ,
אַן פעפער און אַן שמאַלץ,
אַי, עס ווילט זיך עסן
פרישענקע וואַרנישקעס.

געוואַלד, וואו נעמט מען ?
וואו נעמט מען ? וואו נעמט מען ?
וואו נעמט מען מעל
אויף מאַכן די וואַרנישקעס ? } 2
אַן הייוון און אַן זאַלץ,
אַן פעפער און אַן שמאַלץ,
וואו נעמט מען מעל
אויף מאַכן די וואַרנישקעס ?

געוואַלד, וואו קריגט מען ?
וואו קריגט מען ? וואו קריגט מען ?
אַ לאָקשן־ברעט אויף
קאַטשען די וואַרנישקעס ? } 2
אַן הייוון און אַן זאַלץ,
אַן פעפער און אַן שמאַלץ
אַ לאָקשן־ברעט אויף
קאַטשען די וואַרנישקעס ?

געוואַלד, וואו נעמט מען ?
וואו נעמט מען ? וואו נעמט מען ?
אַן אויוון אויף צו באַקן
די וואַרנישקעס ? } 2
אַן הייוון און אַן זאַלץ,
אַן פעפער און אַן שמאַלץ
אַן אויוון אויף צו באַקן
די וואַרנישקעס ?

געוואַלד, געוואַלד, וואו נעמט מען ?
געוואַלד, וואו קריגט מען ?
וואו נעמט מען אַ ווייבל ?
וואו נעמט מען אַ ווייבל ?
אַ ווייבל אויף צו מאַכן
די וואַרנישקעס ? } 2
אַן הייוון און אַן זאַלץ,
אַן פעפער און אַן שמאַלץ
אַ ווייבל אויף צו מאַכן
די וואַרנישקעס ?
געוואַלד, וואו ?

זשומען בינען

זשומען בינען, בינען זשומען,
עס קלינגט פון וויטן אַ גאַרמאָניק.
און אַרום איז וואַלד און בלומען,
און די לופט איז זיס ווי האָניק.
(רעפריין)

אַי, סאַראַ רחבות, קיין עין־הרע,
עס איז די ערד מיט זאַפט פאַרגאָסן.
מאַכן האָניק איז געוואָרן
שוין אַ יידישע פרנסה.

שטייען בינשטאָקן איך רייען,
עס איז די נאַכט אַזוי לבנהניק.
זאָלן זיך די קינדער פרייען
מיטן זיסן לינדן האָניק.
(רעפריין)

עסן געזונט דעם האָניק זיסן,
צווישן פעלדער, וועלדער בלויע
וועט געדיכטער האָניק פליסן,
עסט געזונט און האָט הנאה.
(רעפריין)

צו אַ קעמפערין

פון סעם ליפּצין

(מעלאָדיע פון „אַד טי דאָלע")

גיב דיין האַנט מיר בראַווע מיידל,
וואַרף אַ פונק פון אויג צו מיר,
ענטפערן וועל איך מיט פלאַמען,
ווייל עס ציט מיין האַרץ צו דיר.

דיינע אויגן ברענען מונטער,
פול מיט פייער איז דיין בליק.
לאָמיר אויסקעמפן אַ לעבן,
וואָס זאָל פול זיין נאָר מיט גליק.

קום, אינאיינעם לאָמיר קעמפן!
שליסןביידע דאָ אַ בונד,
אויב דעם שונא'ס קויל וועט טרעפן,
וועסטו היילן מיר די וואונד . . .

לאָמיר ביידע גיין צוזאַמען,
זייט ביי זייט, אין איין ריי,
מיט יעדן קוש — אַ קויל דעם שונא,
און מיר שיסן — איינס און צוויי . . .

דו אַ רידל — און איך אַ האַמער,
איך טראָג ציגל — און דו ליים,
גליקלעך לעבן וועלן מיר ביידע
אין אַ נייער, פרייער היים.

אויפן אויוון זיצט אַ מיידל

אויפן אויוון זיצט אַ מיידל, טומבאַ, טומבאַ, באַ
און זי העפט אַ ווייסע קליידל, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

איז אַ בחור אָנגעפלויגן, טומבאַ, טומבאַ, באַ,
ז'האָט דעם פאָדעם אָפּגעצויגן, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

— איי, דו בחור, איי, דו פייער, טומבאַ, טומבאַ, באַ,
ס'וועט דיך קאָסטן זייער טייער, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

כ'וועל ניט פרעגן דיך פון וואַנען, טומבאַ, טומבאַ, באַ,
כ'וועל ניט אָפּלאָזן פון דאַנען, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

ניט מיט שטריק וועל איך דיך פענטען, טומבאַ, טומבאַ, באַ,
נאָר מיט מיינע ווייסע הענטלעך, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

כ'וועל דיך האַלדזן, כ'וועל דיך ליבן, טומבאַ, טומבאַ, באַ,
איז דער בחור דאָרט פאַרבליבן, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

אויפן אויוון זיצן צווייען, טומבאַ, טומבאַ, באַ,
ניט זיי העפטן, נאָר זיי נייען, טומבאַ, טומבאַ, באַ.

א פֿאַסטוכל אַ טרוימער

פון ז. וויינפּער —
מוזיק. יעקב ראַפּעפּאָרט

האָט א פאסטוכל, א טרוימער
ליב געהאט צום הימל קוקן
האָבן זיך פון אונטער ביימער
וועלף גענומען רוקן.
האָבן שעפּסעלעך געבעקעט,
האָבן ציגעלעך געמעקעט,
און דעם פאסטוך מיטן שטעקן
נישט געקאָנט דערוועקן.

ווען דאָס פאסטוכל, דער טרוימער
האָט צום הימל זיך פארקוקט,
האָבן וועלף פון הינטער ביימער
טשערעדע פארצוקט.
האָבן שעפּעלעך געבעקעט,
האָבן ציגעלעך געמעקעט
און דעם פאסטוך מיטן שטעקן
נישט געקאָנט דערוועקן.

און ווען דאָס פאסטוכל,
דער טרוימער
האָט א היים זיך שוין געקליבן
זיינען אונטער אלע ביימער
ביינדלעך בלויז געבליבן.
קיינער האָט שוין נישט געבעקעט,
קיינער האָט שוין נישט געמעקעט,
אזא פאסטוך מיט א שטעקן
מעג די ערד פארדעקן!

אַי, אַ וועלטל . . .

(פֿאָלקס־ליד)

רבונו של עולם,
האַרציקער פאָטער דו,
ווי לאַנג וועל איך וואַרטן,
איך קאָן מער ניט שוויגן דאָ,

איך מוז מיר באַקלאָגן,
איך מוז דיר זאָגן — אי
דיין וועלטל די שיינע
איז ניט אַזוי אַי, אַי, אַי,
אַי, אַי־אַי, אַי־אַי, אַי־אַי.

איך אַרבעט און האָרעווע
און האָב קוים אַ שטיקל ברויט,
גרויס איז דער דלות,
גרעסער נאָך איז די נויט.
איך דאַוון דאָך טעגלעך,
דאָך ווי איז מעגלעך — אַי
איך האַלט פון תעניתים
און לעב ווי די מתים — אי,
אַי־אַי־אַי־אַי־אַי־י־אי.

איך מוז מיר באַקלאָגן א. אַז. וו.

די גבירים געגעבן
האָסטו אין פולער צאָל,
וואַרפן זיי מיר אַ ביינדל
אויך צו אַמאָל.
צדקה זיי שיינקען
און איך הויב אָן דענקען — אַי,
אַז דיך קען מען קויפן
אויף אַזאַ אופן — אַי,
אַי־אַי־אַי־אַי־אַי־י־אי.

איך מוז מיר באַקלאָגן א. אַז. וו.

שמחה מיט זיין אידענע

פון יאָסל קאָטלער

שמחה האָט געאַרבעט
ביי שלעסער פאַרשידענע,
איז געווען אַ סך אַרבעט;
האָט אים געהאָלפן זיין אידענע.
דיידא, די דיידא, די דיידא.

האָט זיך אויסגעלאָזט די אַרבעט,
נישטאָ מער קיין שלעסער —
האָט ער באַקומען אַ פּלאַץ
צו קאַטשן פּעסער.

פּעסער און פּעסלעך
אַלע פאַרשידענע,
איז געווען אַ סך פּעסער:
האָט אים געהאָלפן זיין אידענע.

האָט זיך אויסגעלאָזט די אַרבעט,
נישטאָ מער קיין פּעסער —
האָט ער אויסגעזוכט אַ שטעלע
און געוואָרן אַ פּרעסער.

האָט ער געפּרעסט און געביגלט
קליידער פאַרשידענע,
איז געווען אַ סך אַרבעט:
האָט אים געהאָלפן זיין אידענע.

האָט זיך אויסגעלאָזט די אַרבעט,
נישטאָ וואָס צו פּרעסן —
איז ער געזעסן ליידיג,
נישט געהאַט וואָס צו עסן.

האָט ער געהונגערט און געקרעכצט
מיט זיפצן פאַרשידענע,
איז געווען אַ סך קרעכצן
האָט אים געהאָלפן זיין אידענע.

אַ טענה צו גאָט

(פאָלקס־ליד)

הצלחה נאָ, אין מזל׳דיגע שעה,
אָ, גאָטעניו, — אַ נו — גיב דו די מזל׳דיגע שעה.
כל־זמן איך לעב און עס וואַרפט אַן אָדער זיך אין מיר.
ווי לאַנג נאָך וועל איך וואַרטן און בעטן זיך ביי דיר?

איך בין דיר מוחל עולם הבאָ, יענע וועלט —
וואָס טויג מיר דאָרטן מזל, ווער דאַרף דאָרטן געלט?
יענע וועלט פאַר דיר, גאָט, פאַר מיר — אַביסל מזל שיק.
מוחל זיבן הימלען פאַר אַביסל גליק . . .

מען זאָגט מיר צו — אויף יענער וועלט פיל רו,
דערווייל זיך פּלאָג — און לויף און יאָג
— ווער אויסגעריסן דאָ.
איך קאָן דאָס וועלטל כ׳לעבן, אסור מיר פאַרשטיין,
פאַר יענעם קליידער מאַכן און נאַקעט גיין אַליין.

מען צווינגט מיר האַרעווען שווער און האַלטן צען געבאָט.
מען וואַרפט מיר צו אַביינדל און מען הייסט מיר
דאַנקען גאָט.
וואָס טוט זיך דאָ, אָ, גאָטעניו, ס׳איז עפּעס גאָרניט גלאַט,
אַליין פון הונגער ליידן און יענעם מאַכן זאַט.

פיקעט,

פון סעם ליפּצין

(מעלאָדיע „ראָשן טר־סטעפּ")

מוטיג, בראַווע סטרייקער, קאַמף מיט אַלע שונאים,
מ'קאָן שוין מער ניט מאַכן אונז פאַר גרעסערע קבצנים.
פיקעט, פיקעט, פיקעטן, סטרייק איז אונזער וואָפן!
פיקעט, פיקעט, פיקעטן, מיר ווילן מער ניט שקלאָפן!
די יוניאָן ברעכן ווילן זיי, אויף אונזער קאַרק גאָר זיצן;
נו, חברים, אין דער ליין, די יוניאָן מוז מען שיצן.
מענ זיך אונזער שונא שפּרינגען ווי א טיגער;
מיר וועלן אַלע זיכער פון קאַמף ארויס די זיגער!
זאָלן די פאַרפירער טאַנצן ארומגענומען;
וועט מען דאַרפן ארבעטן, מוז מען צו אונז קומען.

זאָל זײַן

י. פאַפּיערניקאָוו

זאָל זיין, אז איך בוי אין דער לופט מיינע שלעסער,
זאָל זיין, אז מיין גאָט איז אין גאַנצן נישטאָ,
אין טרוים איז מיר העלער,
אין טרוים איז מיר בעסער
אין חלום דער הימל — נאָך בלויער פון בלאָ } 2

זאָל זיין, אז כ'וועל קיינמאָל צום ציל ניט דערלאַנגען,
זאָל זיין, אז מיין שיף וועט ניט קומען צום ברעג.
מיר גייט ניט אין דעם, איך זאָל האָבן דערגאַנגען,
מיר גייט נאָר—דער גאַנג אויף א זוניקן וועג... } 2

מייער כאַזער

מייער הזיר איז קיין סטאַמבול געפאָרן,
ער האָט געמיינט זיך פאַרבעסערן די יאָרן,
ער האָט געמיינט זיין לעבן מאַכן בעסער,
האָט מען אים אריינגערוקט א זאַגראַניטשנע מעסער.

מסתמא איז דאָס אים אזוי געווען באַשערט,
ער זאָל ליגן טיף באַגראָבן אין סטאַמבולער ערד.
ער האָט געוואָלט זיין גלייך צו די געטער,
האָט מען אים אָף מאָרגן געלייענט אין די בלעטער.

דער קרעמער

א. ליעסין — מוזיק: פ. יאסינאָווסקי

זיצט זיך אַ קרעמער אין קרעמל
דער הונדערטסטער קרעמער אין גאס
ער זיצט און ער טראַכט פון אַ קונה
אין דרויסן איז פינצטער און נאַס. } 2

אַ אידישע מלוכה, רבותי,
צי קענט איר דאָ גרינטלעך פארשטיין,
אַ מלוכה פון לויטער גאונים
אַ מלוכה פון מלכים אַליין. } 2

פלוצלינג באַווייזט זיך אַ קונה
אַ קונה ווי אַן אַרבעס די גרויס
ער בעט פאַר אַ קאָפּיקע הערינג
און שלאָגט אים פון ענין אַרויס. } 2

דערזעען דאָס די אַנדערע קרעמער
די הונדערטער קרעמער פון גאַס
און זיי עסן אים אויף מיט די אויגן
מיט אויגן פול קנאה און האַס. 2 } 2

זיצט זיך אַ קרעמער אין קרעמל.
דער הונדערטסטער קרעמער אין גאס
ער זיצט און ער טראַכט פון אַ קונה
אין דרויסן איז פינצטער און נאס. 2 } 2

כאַצקעלע

— כאַצקעלע, כאַצקעלע,
שפיל מיר אַ קאַזאַצקעלע!
כאַטש אַן אָרעמינקע,
דאָך אַ כוואַטסקעלע!

אָרעם איז ניט גוט,
אָרעם איז ניט גוט,
לאָמיר זיך ניט שעמען
מיט אונדזער אייגן בלוט.

כאַטש אַן אָרעמינקע, —
ניט קיין געבעטענע, —
אַליין געקומען.
פאַרט אַ מומע.
אָרעם איז ניט גוט, אאַז״וו.

רבנו תם

איציק מאַנגער — מוזיק: הערש רוב

לאָמיר זינגען אַ שיינע ליד
איידל, דידל, דאם.
ווי די גאָלדענע פאַווע פליט
איבערן שוואַרצן ים,
און טראָגט א ליבע בריוועלע,
אַ שיינע ליבעס בריוועלע
צום רבנו תם (2).

ווער האָט געשריבן דאָס בריוועלע
איידל, דידל, דאי,
דאָס בריוועלע האָט געשריבן
די מלכה פון טערקיי.
געשריבן עס מיט רויטן טינט
און פארחתמעט עס געשווינדט
מיט הייסע טרערן דריי (2)
וואָס שטייט געשריבן אין בריוועלע
איידל, דידל, דו,
רבנו תם איך ליבע דיך
און וואָס זשע שווייגסט דו, נו,
איך עסע ניכט, איך טרינקע נישט
איך ווער צוזעצט פון בענקעניש,
איך האבע קיינע רו (2)
וואָס זשע זאָגט רבנו תם
איידל, דידל, דע,
ער גלעט די פאות און די באָרד
און מאַכט דריי מאָל: פע;
און דאָס ציגעלע אין שטאַל
און דאָס ווייסע ציגעלע
העלפט אים אונטער — מע. (2)
נו, און זי, די רבצין,
איידל, דידל, דאַי,
זי שלאָגט אים מיט אַ וואַלגער האָלץ
און מאַכט צו אים אַזוי:
שיקסעס ליגן דיר אין זין
און יאך, און יאך, און יאך וואו בין
דיין הייס געליבטע פרוי (2)
ווער האָט דאָס ליד געמאַכט
איידל, דידל, דאם.
א שניידער יונג האָט עס געמאכט
לכבוד דעם רבנו תם,
און שבת, צווישן טאָג און נאַכט,
האָט א לץ אַריינגעלאכט
אַקוראַט צום גראַם. (2)

סטרייק, סטרייק, סטרייק!

פון סעם ליפצין

(מעלאָדיע פון „ראָז, דוואַ, טרי, רעביאָ'ישקי מיי")

די שטונדע האָט געשלאָגן צו ענטפערן דעם רוף;
פון אַלע זייטן קלינגט־שוין ארבעטער, שטייט אויף!

איינס, צוויי, דריי! שטעלט זיך אין דער ריי,
מיר מוזן זיך באַפרייען פון יעדער שקלאַפעריי!
סטרייק, סטרייק, סטרייק! צום קאַמף מיט נייעם מוט,
סטרייק, סטרייק, סטרייק! ביז צום לעצטן טראָפּן בלוט!

מאַשינען זאָלן שווייגן, זאָל פוסטעווען פאַבריק;
אָן יוניאָן, אָן קאָנדיציעס, מיר גייען ניט צוריק!

יעדער האָט געלערנט, פאַרשטייט איצט גוט דעם זין:
אַ סקעב צו זיין איז מיאוס, אַ סקעב'דאָס איז אַ שפּין.

ניט שרעקן זאָל קיין גענגסטער, קיין קלאָב פון פּאָליציי.
זאָל זיין נאָר איין ענטפער, אין פּיקעט־ליין איך גיי!

ס'איז אמת, זיי פאַרמאָגן מיליאָנען אָן אַ שיער,
עס וועט זיי גאָרניט העלפן, די הענט — דאָס האָבן מיר!

דער פישער

ווערטער: עליזה גרינבלאַט

פאָכט אַ פישער אויפן ים, ער פאָרט ארוים באַגינען;
ס'וויל דער פישער מן־הסתם, פישעלעך געפינען.
טרא־לאַ־לאַ, לאַ־לאַ־לאַ־לאַ־לאַ, פישעלעך געפינען.

ניי איך מיר ביים ברעג ארום און טו מיין חלום שפּינען,
אפשר וועל איך ערגעץ־וואו — מיין ליבסטן דאָ געפינען.
טרא־לאַ־לאַ, לאַ־לאַ־לאַ־לאַ־לאַ — מיין ליבסטן דאָ געפינען.

מורמלען כוואַליעס טרויעריק, — דער ים איז אַ באַטריבטער;
צי אפשר איז ער גאָר ווי איך — אויכעט אַ פאַרליבטער.
טרא־לאַ־לאַ, לאַ־לאַ־לאַ־לאַ־לאַ — אויכעט אַ פאַרליבטער.

קומט דער פישער טרויעריג, ער האָט קיין פיש געפאַנגען;
ווער איך מרה־שחורה'דיג — אַ חלום איז פאַרגאַנגען.
טרא־לאַ־לאַ, לאַ־לאַ־לאַ־לאַ־לאַ — אַ חלום איז פאַרגאַנגען.

די מיזינקע אויסגעגעבן

שטאַרקער, פרייליך,
דו, די מלכה, איך דער מלך,
אוי, אוי, איך אַליין,
האָב מיט מיינע אויגן געזען,
ווי גאָט האָט מיך מצליח געווען,
די מיזינקע אויסגעגעבן (2)

אַייזיק מזיק, די באָבע גייט אַ קאָזיק,
קיין עין הרע, זעט נאָר זעט,
ווי זי טופּעט, ווי זי טרעט,
אוי, א שמחה, אוי אַ פריידי,
די מיזינקע אויסגעגעבן (2)

מאָטל שמעון,
אָרעמעלייט זיינען געקומען,
גרייט פאַר זיי דעם שענסטן טיש,
טייערע ווײַנען, טייערע פיש,
אוי, מיין טאָכטער, גיב מיר אַ קוש,
די מיזינקע אויסגעגעבן (2)

דער טייערער פעטער יאָסע,
די גוטע מומע סאָסיע,
האָבן מיר צום חתן מאָל.
טייערע ווײַנען אָן אַ צאָל,
מיר געשיקט פון ארץ ישראל,
די מיזינקע אויסגעגעבן (2)

דריי יינגלעך

י. גויכבערג — מוזיק: מ. געלבארט

די מאַמע האָט דריי יינגעלעך
דריי יינגעלעך געהאַט,
מיט ווייכע, רויטע בעקעלעך
ווי צאַרטער סאַמעט גלאַט.
האָט איינס געהייסן בערעלע,
דאָס צווייטע — חיים שמערעלע,
דאָס דריטע האָט געהייסן —
מען זאָל אים קויפן שיך.
איך האָב אייך אָפּגענאַרט
איך האָב געוואוסט איר וואַרט,
דאָס דריטע קליינע יינגעלע,
דאָס דריטע, דאָס בין איך.

די מאַמע האָט דריי ניסעלעך
פון דעם יאַריד געבראַכט,
דריי גוטע, פעטע ניסעלעך,
דריי ניסעלעך אַ פּראַכט:
איז איינס געווען פאַר בערעלען,
און איינס פאַר חיים שמערעלען,
און גאָר דאָס בעסטע ניסל
האָט זי געלאָזט פאַר זיך.
איר וואונדערט זיך אַ ביסל
פאַרוואָס ניט מיר אַ ניסל?
ווייל ניסן, ניסן, ניסעלע,
ווייל ניסן, דאָס בין איך.

אויף וואַקאַציע

פון אָנקל סעם

(מעלאָדיע פון „מאַטראָסן־טאַנץ״)

קומט אָן דער זומער, פיל איך ניי געבאָרן,
ליי געלט אין אַקציע, און פאָר מיר אויף וואַקאַציע.
אין די בערג קום איך, נייע כוחות שאַפן,
דאַרף. גאָט מיר שטראָפן, איך האָב ניט וואו צו שלאָפן.
ליג איך זיך אין דרויסן, און קלער פון זון און בלומען,
לאָזן מיר ניט קלערן, מאָסקיטאָס ווי די בערן.
דערצו וויל אײנער זינגען, אַ צווייטער טאַנצן, שפּרינגען.
אַ דריטער הייסט מיר זיצן, און הערן זיינע וויצן.
און איך מוז אַלץ אויסשטיין, איך קאָן דאָס ניט פאַרמיידן,
געוואָלט האָב איך — וואַקאַציע, מוז איך איצטער ליידן.

בירָאָבידזשאַן

פון סעם ליפּצין

אהאַ, אהאַ!
סאָוועטן־מאַכט האָט לאַנד געגעבן, —
בויט דער איד אַ נייעם לעבן!
  בירָאָ־בירָאָ, בירָאָ־בירָאָ, בירָאָ־בירָאָ, בירָאָ־בידזשאַן,
  בירָאָ־בירָאָ, בירָאָ־בירָאָ, אַ נייער לעבן איז דאָרט פאַראַן.

ער שטיצט זיך ניט אויף וואַנדער־שטעקן,
עס זעט די מאַכט פאַר אַלץ זאָל קלעקן! (בירָאָ־בירָאָ)

לאַכט דער איד פון מעקלער, פאַקטאָר,
זיצט ביים רעדל, טרייבט אַ טראַקטאָר! (בירָאָ־בירָאָ)

שניידט ער ברעטער, שניידט ער זאַנגען,
זינגט די יוגנט זיג־געזאַנגען! (בירָאָ־בירָאָ)

בליען וועגן, וואַקסן גאַסן,
אויסגעוואָרצלט האָס פון ראַסן! (בירָאָ־בירָאָ)

אייגנס מילך און אייגנס קאָרן,
פילט דער איד ווי ניי־געבאָרן! (בירָאָ־בירָאָ)

מנחם־מענדלס טאַנצן כוואַטקסע,
מיט קאַזאַקן — אַ קאַזאַצקע! (בירָאָ־בירָאָ)

זומפּלאַנד

פון דײַטש ייִדיש פון מ. אַלגין

וואו עס טוט דאָס אויג אַ בליק,
פלאַכע זומפּלאַנד אומעטום.
פויגל שטים אונז ניט דערקוויקט,
דעמבעס שטייען נאַקעט, קרום.
  מיר זיינען זומפּלאַנד ברידער
  און שפּאַנען מיטן רידל — אין זומפּ!

אויף און אָפּ מאַרשירן פּאָסטנס,
קיינער קען דאָ ניט אַרויס.
לויפן, וועט דאָס לעבן קאָסטן,
הויך די צאַם, די וואַך איז גרויס.
  מיר זיינען זומפּלאַנד ברידער
  און שפּאַנען מיטן רידל — אין זומפּ!

דאָך מיר טאָרן זיך ניט קלאָגן,
ווינטער קען ניט אייביק זיין.
ס'קומט אַ טאָג, מיר וועלן זאָגן:
פאָטערלאַנד ביסט ווידער מיין!!!
  דאַן גייען זומפּלאַנד ברידער
  ניט מער שוין מיטן רידל -- אין זומפּ!!!

רייזעלע

ווערטער און מוזיק: מ. געבירטיק

שטייט זיך דאָרט אין געסעלע
שטיל פארטראכט א הייזעלע,
דאָרטן אויפן בוידעם שטיבל
וואוינט מיין טייער רייזעלע.
יעדן אָוונט פאַרן הייזל
דריי איך זיך ארום
כ'גיב א פייף און רוף אויס: „רייזל,
קום, קום, קום!"

עפנט זיך א פענצטערל
וואכט אויף ס'אלטע הייזעלע
און באלד קלינגט אין שטילן געסל
אַ זיס קול — ס'רעדט רייזעלע:
„גאָך א ווײַלע, ווארט מיין ליבער,
באלד וועל איך זיין פריי,
גיי זיך נאָך א פאָר מאָל איבער
איינס, צוויי, דריי".

גיי איך מיר א פריילעכער,
זינג און קנאק מיר ניסעלעך,
הער איך אויף די טרעפלעך לויפן
אירע דראבנע פיסעלעך,
שוין אראָפּ פון לעצטן טרעפּל,
כ'נעם זי ליב ארום,
כ'גיב איר שטיל א קוש אין קעפּל:
„קום, קום, קום!"

דו, דו

ווערטער: עליזה גרינבלאט

כ'גיי אַרום ביים ברעג פון ים
און זוך דיך אַלץ אַרום
אַ שטילע כוואַליע מורמלט קוים
ווער צויבער פון דיין שטים.

דו, דו, פון אַלע צאַרטע בלומען
דו, דו, דו, דו, פון אלע מיינע
טרוימען, דו, דו } 2

שפרייטן זיך די הימלען אויס
העט גאַנץ אַוועק,
קומט אַ ווינטעלע צו גיין
און קלאַפּט אָן ביים ברעג.

דו, דו, א. א. וו.

סודן זיך די ווינטלעך שטיל
מיט געטלעכן געזאַנג
און אין האַרצן טיף ביי מיר
פלאַטערט אַ פאַרלאַנג.

דו, דו, א. א. וו.

נעמט מיין בענקשאַפט ווינטלעך אויף
און טראָגט אַוועק אַ גרוס,
זאָגט אים, אַז איך בענק אַזוי
כ'גיי פון בענקשאַפט אויס.

דו, דו, א. א. וו.

איך טו דיר אַ בריוועלע שרייבן

איך טו דיר אַ בריוועלע שרייבן,
און שרייבן שרייב איך דיר מאַמע פון מיין געזונט. —
אוי, אַ האַנט האָט מען מיר אַראָפּגענומען
און אָף מיינע אויגן בין איך, מאַמעניו, בלינד.
איך ליג מיר און באַלניצע געראַנעט
און די דאָקטוירים שטייען אַרום מיר
און דאָס האַרץ ווערט מיט בלוט אָפּגעגאָסן,
און די געטרייע מוטער איז ניטאָ לעבן מיר.

די משקה
(פאָלקס ליד)

בשעת דער שדכן איז געקומען צו
מיין זיידן
דעם טאַטן דער מאַמען אַ שידוך ריידן,
האָבן זיי גערעדט און גערעדט ביז
ס'איז געוואָרן צו נישט,
ביז וואנען די משקה'ס זיך אַריינ־
געמישט,
פון דער משקה איז דער שידוך געוואָרן
געשלאָסן
דער טאַטע איז געוואָרן דער מאַמעס
חתן.
אוי, אוי, לאַ, לאי, א. א. וו.

איך געדענק נאָך ווי באַ מיין ברית
איז די משקה ניט אַראָפּ פון טיש
מען האָט אַלע געוואונטשן מזל טוב,
אַז איך זאָל אויסוואַקסן אַ גרויסער
רב.
צוליב דער משקה האָט מיין טאַטע
מיין מאַמען גענומען
פון דער משקה בין איך אויף דער
וועלט געקומען.
אוי, אוי, לאַ, לאי, א. א. וו.

גיי איך מיר שפּאַצירן
(פאלקס ליד)

גיי איך מיר שפּאַצירן, } 2
טראַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ . . . } 2
באַגעגנט מיך אַ בחור אַהאַ !־אַהאַ ! (2)

ער זאָגט ער וועט מיך נעמען } 2
טראַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ } 2
ער לייגט עס אָפּ אויף זומער,
אַהאַ !־אַהאַ ! (2)

דער זומער איז געקומען, } 2
טראַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ } 2
ער האָט מיך ניט גענומען,
אַהאַ !־אַהאַ ! (2)

איצט וויל ער מיך שוין נעמען } 2
טראַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ, לאַ } 2
יעצט וויל איך אים ניט קענען,
אַהאַ !־אַהאַ ! (2)

האָפּ מיינע המן טאַשן
מ. פּיראזשניקאָוו — פאָלקס מעלאָדיע

יאַכנע דוואָשע פאַרט אין שטאָט,
האַלט זיך אין איין פאַקן
זי דאַרף אויף פּורים קויפן מעל
המן טאַשן באַקן.

האָפּ, מיינע המן טאַשן } 2
האָפּ מיינע ווייסע } 2
האָפּ מיט מיינע המן־טאַשן } 2
האָט פּאַסירט אַ מעשה. } 2

ס'גייט אַ רעגן, ס'גייט אַ שניי,
ס'קאַפּעט פון די דעכער,
יאַכנע פירט שוין די קאָרן מעל
אין אַ זאַק מיט לעכער. האָפּ, מיינע

יאַכנע טראָגט שוין שלח מנות
צו דער מומען יענטע
צוויי דריי שוואַרצע המן־טאַשן
האַלב רוי, האַלב פאַרברענטע. האָפּ, מיינע

בין איך מיר א שניידערל

בין איך מיר אַ שניידערל (2)
לעב איך מיר טאָג אויס, טאָג איין
לוסטיק, פריילעך, פיין.
זאָג מיר שניידערל
ליבינקער און גוטער,
גיט דיר די נאָדל
גענוג ברויט מיט פּוטער ?
— איך מאַך אַ וואָך
צוויי גילדן מיט אַ דרייער ;
איך עס נאָר ברויט,
וויל פּוטער איז צו טייער.

בין איך מיר אַ שוסטערל (2)
לעב איך מיר טאָג אויס, טאָג איין
לוסטיק, פריילעך, פיין.
— זאָג מיר שוסטערל,
האָסטו וואָס צו קייען,
פעלט דיר אויס,
קריגסטו וואו צו לייען ?
— קיינער לייט ניט
קיינער גיט קיין ערבות ;
איך בין אַ שוסטער
גיי איך טאַקע באָרוועס !

שוואַרצע קאַרשעלעך

שוואַרצע קאַרשעלעך רייסט מען און גרינע לאָזט מען שטיין;
שיינע מיידעלעך נעמט מען און מיאוסע לאָזט מען גיין.

אוי, וויי איז צו מיר און צו מיינע יאָר;
אַ ליבע האָב איך געשפּילט פֿעליגע דריי פערטל יאָר.

וואָס טויג מיר די פּאָלקע מאַזורקע; אַז טאַנצן קען איך זי ניט.
וואָס טויג מיר דאָס שיינע פיגורקע, אַז נעמען קען איך זי ניט.

וואָס טויג מיר די הענטלעך, די שיינע, אַז גלעטן, גלעטן זיי מיר נישט;*
וואָס טויג מיר די ליפּעלעך די קליינע, אַז קושן, קושן זיי מיך ניט.

וואָס פון מיין מאַנטל איז געוואָרן
(פאָלקס ליד)

האָב איך מיר אַ מאַנטל פון פאַרצייטיקטן טוך,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
האָט ער ניט אין זיך קיין גאַנצענעם דוך,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,

דאָרום האָב איך זיך באַטראַכט
און פון דעם מאַנטל אַ רעקל געמאַכט,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
און פון דעם מאַנטל אַ רעקל געמאַכט.

פון רעקל — אַ וועסטל, פון וועסטל — אַ היטל,
פון היטל—אַ קעשענע, פון דער קעשענע—אַ לאַטע.

דאָרום האָב איך זיך באַטראַכט
און אַ נייעם מאַנטל זיך געמאַכט.

ווי וואויל עס קלינגט . . .

אידיש:—נ. בוכוואלד מוזיק:—פּ. מענדעלסאן

ווי וואויל עס קלינגט דאָס קול וואס זינגט
פון שלום אויף דער גאָרער וועלט.
צו אַלע פעלקער צעשאַלט זיך דער הערלעכער רוף.
איבער אַלע לענדער דער אָנזאָג.

פּאַפּיר איז דאָך ווײַס

פּאַפּיר איז דאָך ווײַס און טינט איז דאָך שוואַרץ,
צו דיר מײַן זיס לעבן, ציט דאָך מײַן האַרץ.
איך וואָלט שטענדיק געזעסן דרײַ טעג נאָכאַנאַנד
צו קושן דײַן שײן פּנים און צו האַלטן דײַן האַנט.

נעכטן בײַנאַכט בין איך אויף אַ חתונה געווען,
פֿיל שײנע מײדעלעך האָב איך דאָרט געזען,
פֿיל שײנע מײדעלעך — צו דיר קומט נישט גאָר —
מיט דײַנע שוואַרצע אײגעלעך און דײַנע שוואַרצע האָר.

דײַן טאַליע, דײַן מינע, דײַן אײדעלעך פּאַסאָן,
אין האַרצן ברענט אַ פֿײַער, מען זעט עס נישט אָן,
ניטאָ אַזאַ מענטש, וואָס זאָל פֿילן ווי עס ברענט,
דער טויט און דאָס לעבן איז בײַ גאָט אין די הענט.

אָך דו ליבער גאָט, הער אויס מײַן פֿאַרלאַנג,
דעם אושר גיסטו כבוד, מיט אַ שײנעם גאַנג —
אָ, מיר גיב אַ שטיבעלע אויף דעם גראָז דעם גרינעם
אַז איך מיט מײַן זיס לעבן אַלן וואָרגען דערינען.

וויגנדיג אַ פֿרעמד קינד

פֿאָלק ליד

זאָלסט אַזוי לעבן און זײַן געזונט,
ווי איך וועל דיר זיצן און וויגן ס'קינד.

צוזינג

אײ—לױ—לױ—שאַ—שאַ—

דײַן מאַמעשי ז'געגאַנגען אין מאַרק אַרײַן,
אײ—לױ—לױ— שלאָף מײַן קינד,
די מאַמעשי וועט קומען גיך און געשווינד.

זאָלסט אַזוי לעבן, ס'גײט מיר דערינען,
דײַן מאַמעשי ז'געגאַנגען אין מאַרק אַרײַן
פֿאַרדינען.

צוזינג

אַנדערע מײדעלעך טאַנצן און שפּרינגען,
און איך מוז ס'קינד וויגן און זינגען.

צוזינג

אַנדערע מײדעלעך צוקערקעלעך נאַשן,
און איך מוז ס'קינדווינדעלעך וואַשן.

צוזינג

הבה נגילה

הָבָה נָגִילָה (3)
וְנִשְׂמְחָה } 2

הָבָה נְרַנְּנָה (3)
וְנִשְׂמְחָה } 2

עוּרוּ, עוּרוּ אַחִים
עוּרוּ אַחִים בְּלֵב שָׂמֵחַ (4)

עוּרוּ אַחִים (2)
בְּלֵב שָׂמֵחַ.
הָבָה נָגִילָה . . . . . .

לאָמיר באַגריסן

לאָמיר — — באַגריסן (2)
לאָמיר, לאָמיר, לאָמיר,
לאָמיר, לאָמיר, לאָמיר.
לאָמיר — — באַגריסן.

ימען רווישן

פֿון פּרץ הירשבײַן

ימען רווישן, כוואַליעס שלאָגן,
נעכט און טעג;
הערצער שמאַכן, לעבנס קלאָגן,
קלאָגן.
אַלטע וועגן, זײ פֿאַרפֿירן
אַלע לעבנס צו אײן ברעג;
יונגע וועגן, זײ באַצירן
דײַנע טרוימען און זײ פֿירן
דײַנע טרוימען צו אַ ברעג.
מײַנע שטערן שײַנען העלער
אויף מײַן וועג.
זאָל דער מאָרגן קומען שנעלער
שנעלער.

אכציק ער און זיבעציק זי

ס׳איז היינט אַקוראַט געוואָרן פופציק יאָר
ווי זיי לעבן זיך אין איינעם, דאָס אַלטע פּאָר,
זיי האָבן זיך געעלטערט, קוקט אייך צו
אַכציק ער און זיבעציק זי.

גאָט האָט זיי מיט עושר און כבוד באַגליקט
אין לעבן האָבן זיי זיך קיין מאָל ניט געקריגט
נאָר נאטעלע, נאר באָבעלע רופן זיי זיך צו
אַכציק ער און זיבעציק זי.

אַזוי האָט מען גענומען צו ביסלעך ווייַן
דעם זיידן מיט דער באָבען אין ראָד אַריין
די מומע איז געגאַנגען אַקעגן אויף אַ קני
אַכציק ער און זיבעציק זי.

אַזוי האָט מען געהוליעט ביז האַלבע נאַכט
באָבעלע, זאָגט דער זיידע, אַ גוטע נאַכט
שלאָף מיר געזונט און דעק זיך צו
אַכציק ער און זיבעציק זי.

ביים חתנ׳ס טיש

איך וועל אייך אָנהויבן צו דערקלערן,
וואָס פון איינס — קען אַלץ ווערן.
איינס איז ביים חתנ׳ס טיש,
וואו מען עסט און וואו מען טרינקט,
וואו מען הוליעט און מען זינגט —
ין־לאַ־לאַ, יו־לאַ־לאַ (4).

איך וועל אייך אָנהייבן צו דערקלערן,
וואָס פון צוויי קען אַלץ ווערן.
צוויי זיינען חתן־כלה,
וואָס זיי שטייען איבער אַלע.

איינס איז ביים חתנ׳ס טיש,
וואו מען עסט און וואו מען טרינקט,
וואו מען הוליעט און מען זינגט —
יו־לאַ־לאַ, יו־לאַ־לאַ (4).

דריי זיינען די מחותנים,
וואָס זיי ציילן די מזומנים.

פיר זיינען — די חופּה שטאַנגען,
חתן־כלה אַפיר געגאַנגען.

פינף זיינען די כלי־זמרים,
וואָס זיי שפּילן — פאַר רייך און אָרעם.

זעקס זיינען די זעקס טעג,
וואָס מען טאָר ניט און וואָס מען מעג.

זיבן זיינען די שבע ברכות,
מען זאָגט צו נדן, מ׳גיט קדחות.
(זעקס, פינף, פיר ביז צו איינס.)

די מאַמע קאָכט וואַרעניקעס

די מאַמע קאָכט וואַרעניקעס, און איך בין גאָר פליישיג;
דערזע איך אַ שיין מיידעלע, קריג איך צו איר חשק. לאַ־לאַ־לאַ . . . .

מיר געפעלט דאָס מיידעלע, מיין מאַמע אין דער מיט;
איך האָב ליב דאָס מיידעלע, מיין מאַמע וויל זי ניט: לאַ־לאַ־לאַ . . .

שיין איז דאָס מיידעלע, ווי די גאַנצע וועלט,
נאָר איין חסרון האָט זי זיך, זי האָט דאָך ניט קיין געלט. לאַ־לאַ־לאַ . . .

געלט איז דאָך קיילעכדיג, עס קייקלט זיך אַוועק;
נעם איך מיר מיין מיידעלע און פאָר מיט איר אַוועק. לאַ־לאַ־לאַ . . .

שטיוול מיינע

(חלוצים ליד)

איבערזעצט: מ. העלפמאַן

מוזיק: י. ענגעל

היי, היי, היי, שטיוול מיינע,
גאָר אַן זוילן, שטיוול מיינע,
און די זון האַלט אין שיינען,
ברענט אומגעהויער, ברענט
און זי ברענט אומגעהויער
ס'מאַכט ניט אויס (5 מאָל)
דאָס לאַנד, דו בוי!
דו בוי דאָס לאַנד, דו בויער.
דו בויער, דו בויער,
דו בוי, דו בוי, דו בוי;

היי, היי, היי, העמד מיין העמדל,
און אין האַרצן ברענט א ליבע,
און די זון האַלט אין שיינען,
ברענט אומגעהויער, ברענט
און זי ברענט אומגעהויער.

אויפן ים

אויפן ים וועיעט א ווינטעלע,
אוי א ווינטעלע
און די כוואַליעס שלאָגן.
**איך האָב זיך פאַרליבט אין א שיין-
איינגעלע**
כ'שעם זיך פאַר אייך אויסצוזאָגן.

ער האָט געבויט א שיפעלע,
אוי א שיפעלע,
ארום און ארום מיט פענצטער.
**פון אַלע קאַרטינעס וואָס כ'האָב
איבערגעזען**
איז ער דאָך פון זיי דער שענסטער.

אז א גזלן קוילעט א מענטשן,
אוי א מענטשן,
קוילעט ער אים מיט א מעסער.
**ער האָט מיר געקוילעט און ניט
דערקוילעט;**
איז ער פון א גזלן נאָך גרעסער.

שלאָף מיין קינד

שלאָף מיין קינד, שלאָף כּסדר,
זינגען וועל איך דיר א ליד.
אַז דו מיין קינד וועסט עלטער ווערן,
וועסטו וויסן אַן אונטערשיד.

אַז דו מיין קינד וועסט עלטער ווערן,
וועסטו ווערן מיט לייטן גלייך.
דאַמאָלסט וועסטו געוואויר ווערן,
וואָס הייסט אָרעם און וואָס הייסט רייך.

די טייערסטע פּאַלאַצן, די שענסטע הייזער,
דאָס אַלין מאַכט דער אָרימאַן.
נאָר ווייסטו ווער עס וואוינט אין זיי וואוינען?
גאָרניט ער נאָר דער רייכער מאַן.

דער אָרימאַן, ער ליגט אין קעלער,
דער ווילגאַטש רינט איבּ פון די ווענט.
דערפון באַקומט ער א רוימאַטן-פעלער,
אין די פיס און אין די הענט.
שלאָף מיין קינד.....

אַ ליבע איז אַן אומגליק

מוזיק אַראַנזשירט פון יעקב שייפער

אוי, אַ ליבע איז אַן אומגליק אויף דער וועלט,
צו וועמען זי פאַלט נאָר אַריין,
עס קאָסט אָפּ פיל כוחות און געלט,
צי קען מען דען ערגער זיין?

צו וואָס האָט מיר געטויגט צו וויסן
אַ ליבע אויף דער וועלט צו ברענגען?
מיין האַרץ ווערט מיר אויסגעריסן,
דורך אַ ליבע קען מען זיך נאָך הע־וועג־געהן.

היינט זיצן מיר ביידע אויף אַ באַנק —
צומאָרגנס מוזטו אַוועקפאָרן,
פון האַרצווייטיק בין איך שוין קראַנק,
אוי ווי איז צו מיינע יאָרן.

אוי, וואָס האָט מיר געטויגט צו וויסן,
אַ ליבע אויף דער וועלט צו ברענגען?
מיין האַרץ ווערט מיר אויסגעריסן,
דורך אַ ליבע קען מען זיך הע־וועג־געהן...

מחותנתטע מיינע

(פאָלקס ליד)

מחותנתטע מיינע, מחותנתטע געטרייע,
לאָמיר זיין אויף אייביק מחותנים (2)
איך גיב אייך אַוועק מיין טאָכטער
פאַר אַ שנור 2
זי זאָל ביי אייך ניט אָנווערן דעם פנים

מחותנתטע מיינע, מחותנתטע געטרייע,
מיין קינד זאָלט איר פרי ניט
וועקן (2)
און טאָמער וועט איר זען אַן עוולה
אויף מיין קינד 2
ווי אַן אייגענע מאַמע זאָלט איר
דאָס פאַרדעקן

מחותנתטע מיינע, מחותנתטע געטרייע,
אויף קינדער האָבן טוט מען בלוט
פאַרגיסן (2)
און טאָמער וועט איר זען אַז דער
זון האָט ליב די שנור 2
זאָל עס אייך גאָרנישט פאַרדריסן

מחותנתטע מיינע, מחותנתטע געטרייע,
איך פאָר צו אייך מיט אַ פאריקל (2)
טאָמער וועט איר זיין אַ שלאַק אַ
בייזע שוויגער 2
איז מיין טאָכטער אויכעט אַן אנטיקל

דאָנא דאָנא

טעקסט: קאצענעלסאָן

אויפן פורל ליגט א קעלבל,
ליגט געבונדן מיט א שטריק;
הויך אין הימל פליט א שוועלבל,
פרייט זיך, דרייט זיך הין און צוריק.

לאַכט דער ווינט אין קאָרן,
לאַכט און לאַכט און לאַכט;
לאַכט ער אָפּ א טאָג א גאַנצן
און א האַלבע נאַכט.
העי, דאָנא, דאָנא, דאָנא, דאָנא.

שרייט דאָס קעלבל, זאָגט דער פויער:
ווער־זשע הייסט דיך זיין א קאַלב?
וואָלסט געקענט דאָך זיין א פויגל;
וואָלסט געקענט דאָך זיין א שוואַלב.

בידנע קעלבער טוט מען בינדן
און מען שלעפט זיי און מען שעכט,
ווער ס'האָט פליגל, פליט ארופצו,
איז ביי קיינעם ניט קיין קנעכט.

אַ גוט־מאָרגן דיר, הערש־דוד

א גוט־מאָרגן דיר, הערש־דוד, א גוט מאָרגן ברוך.
כ'האָב געהערט דו האָסט מיט מזל אויספאַרקויפט דעם צוואָראָך.

ניט דעם צוואָראָך, נאָר דאָס מילכיגס אויספאַרקויפט אינגאַנצן,
אבי דאָס לעבן איז געזיכערט ווילט זיך טאַקע טאַנצן.
איידי דידל די היידי היידי א. אַז. וו.

איך האָב א מויד א שיינע טאָכטער, דו א זון אפרים.
טאָ לאָמיר ביידע שרייבן תנאים, טרינקען א לחיים.

כאַ, כאַ, כאַ, צוויי מאות זילבער גיב איך זיי אינגאַנצן,
איבער פעלדער, איבער וועלדער וועלן אידן טאַנצן.

44 מאַרגאַריטקעס
פון ז. שניאור

אין וועלדל באַם טייכל, דאָרט זיינען געוואַקסן
מאַרגאַריטקעלעך עלנט און קליין;
ווי קליינינקע זונען מיט ווייסינקע שטראַלן,
מיט ווייסינקע . . . טראַ־לאַ־לאַ.

געגאַנגען איז חוהלע שטיל און פאַרחלומט
צעלאָזן די גאָלדענע צעפּ.
דאָס העלדזל אַנטבלויזט און געמורמלט, געזונגען
א לידעלע: טראַ־לאַ־לאַ.

דאָ קומט איר אַנטקעגן א בחור א שוואַרצער,
מיט לאָקן, מיט שוואַרצע ווי פּעך;
ער פלאַמט מיט די אויגן און ענטפערט איר לוסטיק,
און ענטפערט איר: טראַ־לאַ־לאַ.

— וואָס זוכסטו דאָ מיידעלע, וואָס האָסטו פאַרלאָרן?
וואָס ווילסטו געפינען אין גראָז?
—איך זוך מאַרגאַריטקעס—פאַררויטלט זיך חוה,
פאַרויטלט זיך . . . טראַ־לאַ־לאַ.

— דו זוכסט נאָך? און איך האָב שוין טאַקע געפונען.
די שענסטע מאַרגאַריטקע אין וואַלד.
א מאַרגאַריטקע מיט צעפּ און מיט אויגן סאַפּירן,
מיט אויגעלעך . . . טראַ־לאַ־לאַ.

מיין רו פּלאַץ
טעקסט: מאָריס ראָזענפעלד

ניט זוך מיך וואו די מירטן גרינען!
געפינסט מיך דאָרטן ניט, מיין שאַץ.
וואו לעבנס וועלקן בא מאַשינען,
דאָרטן איז מיין רוע פּלאַץ.

ניט זוך מיך וואו די פויגל זינגען!
געפינסט מיך דאָרטן ניט מיין שאַץ,
אַ שקלאַף בין איך, וואו קייטן קלינגן,
דאָרטן איז מיין רוע פּלאַץ.

ניט זוך מיך וואו פאָנטאַנען שפּריצן!
געפינסט מיך דאָרטן ניט מיין שאַץ,
אַ שקלאַף בין איך, וואו קייטן קלינגן,
דאָרטן איז מיין רוע פּלאַץ.

און ליבסטו מיך מיט וואַרער ליבע!
טאָ קום צו מיר, מיין גוטער שאַץ!
און הייטער אויף מיין האַרץ די טריבע,
און מאַך מיר זיס מיין רוע פּלאַץ.

עם ישראל חי!

עַם יִשְׂרָאֵל (2) חַי,
עַם יִשְׂרָאֵל חַי
עַם יִשְׂרָאֵל (2) חַי
עַם יִשְׂרָאֵל חַי (3) } 2
עַם יִשְׂרָאֵל חַי

לאָמיר זיך איבערבעטן

לאָמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן,
שטעל דעם סאַמאָוואַר (2)
לאָמיר זיך איבערבעטן } 2
זיי זשע נישט קיין נאַר

לאָמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן,
קויף אַ פּאָר מאַראַנצן (2)
לאָמיר זיך איבערבעטן } 2
לאָמיר גיין טאַנצן

לאָמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן,
וואָס שטייסטו באַ דער טיר ? (2)
לאָמיר זיך איבערבעטן } 2
גיב אַ קוק אויף מיר

לאָמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן,
האָב אויף מיר רחמנות (2)
לאָמיר זיך איבערבעטן } 2
כ'האָב דיך ליב סכנות

לאָמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן,
כ'בעט דיך זיי מיר מוחל (2)
לאָמיר זיך איבערבעטן } 2
גיב צו מיר אַ־שמייכל

FROM BORDER UNTO BORDER

From border unto border,
From ocean unto ocean,
Arise! Courageous
The laboring folk, the militant folk,
We're ready for sorrow,
And ready to suffer,
We're ready to fight 'till death!
For land, for freedom,
A happier future,
We go again to fight,
But know why we go;
For land, for our freedom,
A happier future,
We're ready to fight 'till death!

WHICH SIDE ARE YOU ON?

Come all of you good workers,
Good news to you I'll tell
Of how the good old union
Has come in here to dwell.
Which side are you on
Which side are you on
My daddy was a miner
And I'm a miner's son
And I'll stick with the union
Till every battle's won.
Oh, workers can you stand it,
Oh, tell me how you can?
You either are a lousy scab,
Or you either are a man.
Don't scab for the bosses,
Don't listen to their lies.
Us poor folk haven't got a chance,
Unless we organize.
Which side are you on
Which side are you on

SOLIDARITY FOREVER

The workers learned their lesson now
As everyone can see,
The workers know their bosses are
Their greatest enemy.
We'll fight and fight until we win
Our final victory,
For One Big Solid Union.

Chorus:

Solidarity forever,
Solidarity forever,
Solidarity forever,
For the Union makes us strong.

The men all stick together
And the boys are fighting fine
The women and the girls are all right
On the picket line.
No scabs, no threats can stop us
As we all march out on time
Through One Big Solid Union.

Chorus:

GO DOWN, MOSES

When Israel was in Egypt's Land,
Let my people go!
Oppressed so hard they could not stand,
Let my people go!

Go down, Moses
Way down in Egypt's Land,
Tell old Pharoah
Let my people go.

"Thus said the Lord", bold Moses said,
Let my people go!
"If not, I'll smite your first-born dead,"
Let my people go!
No more in bondage shall they toll,
Let my people go!
They shall go forth with Egypt's spoil,
Let my people go!

47 THE HOUSE I LIVE IN

The house I live in,
The friends that I have found,
The folks beyond the railroad
And the people all around,
The worker and the farmer,
The sailor on the sea,
The man who built this country,
That's America to me

The house I live in,
My neighbors, white and black,
The people who just came here,
Or from generations back,
The town hall and the soap box,
The torch of liberty,
A home for all God's children
That's America to me.

The words of old Abe Lincoln.
Of Jefferson and Paine,
Of Washington and Jackson,
And the tasks that still remain,
The little bridge of Concord,
Where freedom's fight began,
Our Gettysburg and Midway,
And the story of Bataan:

The house I live in.
The goodness everywhere,
A land of wealth and beauty
With enough for all to share,
A house that we call freedom,
The house of liberty,
And a promise for tomorrow,
That's America to me.

THE PEAT BOG SOLDIERS

Far and wide as the eye can wander,
Heath and bog are ev'rywhere,
Not a bird sings out to cheer us,
Oaks are standing gaunt and bare.

We are the peat bog soldiers;
We're marching with our spades
To the bog!

Up and down the guards are pacing,
No one, no one can go through,
Flight would mean a sure death facing,
Guns and barbed wire greet our view.

But for us there is no complaining,
Winter will in time be past;
One day we shall cry rejoicing,
"Homeland dear, you're mine at last."

Then will the peat bog soldiers
March no more with their spades
To the bog.

PEOPLES SING

Prepared by SAM LIPTZIN

THE STAR SPANGLED BANNER

Oh! say, can you see,
By the dawn's early light,
What so proudly we hail'd
At the twilight's last gleaming!
Whose broad stripes and bright stars
Thro' the perilous fight,
O'er the ramparts we watch'd
Were so gallantly streaming.
And the rockets' red glare,
The bombs bursting in air,
Gave proof thro' the night
That our flag was still there
Oh! say, does that Star Spangled Banner yet wave.
O'er the land of the free,
And the home of the brave!

THE UNITED NATIONS

The sun and the stars are still ringing
With song rising strong from the earth,
The hope of humanity singing
A hymn to a new world in birth.

United Nations on the march
With flags unfurled
Together fight for victory
A free new world.

Take heart all you nations under,
By powers of darkness that ride,
The wrath of the people shall thunder,
Relentless as time and the tide.

As sure as the sun meets the morning,
The rivers go down to the sea,
A new day for mankind is dawning,
Our children shall live proud and free.

208